

Liahona

Historier om Jesus:
Højdepunkter fra
den 10. internationale
kunstkonkurrence, s. 22

Forbered jeres hjerte og hjem
på Frelserens genkomst, s. 10

Ældste Ballard om Kirkens Uddannelse
i det 21. århundrede, s. 28

Mine forældres tro: Flygtninge
fra Tjekkiet, s. 36

»Derfor kan den, der tror på Gud, med vished håbe på en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd, hvilket håb kommer af tro og udgør et anker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger, og lede dem til at herliggøre Gud.«

Eter 12:4

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Fred i dette liv**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 Besøgsbudskabet: Familielykke findes i retfærdighed**

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Detalje fra *Lad os tilbede ham*, af Dana Mario Wood, med tilladelse fra Kirkens historiske museum, må ikke kopieres. Indersiden af forsiden: Foto: iStock/Thinkstock.

ARTIKLER

- 10 Forbered et sted til Herren**
Biskop Gérald Caussé
Vi har hver især pligt til at forberede os på vor Frelseres komme.
- 14 Nåde – en guddommelig kraft**
Ældste James J. Hamula
Vi har alle brug for Herrens nåde. Her er seks måder, hvorpå vi kan trække på denne muliggørende kraft.
- 22 Den 10. internationale kunstkonkurrence: Fortæl mig om Jesus**
Nyd disse 16 udvalgte afbildninger af Frelseren.
- 28 Ved studium og ved tro**
Ældste M. Russell Ballard
Det kræver både studium og tro at lære om evangeliet på en effektiv måde, og lærere har en vigtig rolle med at hjælpe eleverne med at kombinere de to.

- 36 På flugt i søgen efter tro og frihed**
Eva Walburger
I deres flugt for at finde frihed, oplevede mine forældre velsignelserne ved evangeliet på mere end en måde.

FASTE ARTIKLER

- 8 Undervisning på Frelserens måde: Bered dig på at møde Gud**
Devin G. Durrant
- 40 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Guds sande væsen**
Ældste Jeffrey R. Holland

48

44 Tro, håb og næstekærlighed er sammentvundne dyder
Ældste Chi Hong (Sam) Wong
Når tro, håb og næstekærlighed tvindes sammen, kan det hjælpe os til at blive bedre til at følge Kristus.

48 Vi skaber selv vores egen lykkelige slutning
Juri Kutepov
Jeg var opsat på at blive gift i templet, men Herren førte mig til min evige partner ad en uventet vej.

Se, om I kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvordan fortæller I andre om evangeliet?

50 Styrke til at vælge
Michael Pickett
Min drøm om at blive professionel bodybuilder var lige inden for rækkevidde. Men hvad med de missionspapirer jeg lige havde sendt ind?

52 Vær en rigtig helt
Charlotte Larcabal
At trænge sig frem betyder, at man griber til handling, selvom tingene kan virke skræmmende eller usikre.

56 Spørgsmål og svar
Jeg kæmper med at studere skriften. Hvorfor er det så vigtigt at studere dem?

58 Giv mere end gaver
Emmaline R. Wilson
Hvilke gaver vil du give i denne juletid? Tag denne quiz og find ud af hvilken type giver, du er.

61 Den missionærtjeneste jeg havde brug for
Gabriel Costa Silva
Jeg var ensom og havde brug for en ven, men jeg havde aldrig forestillet mig, at missionærerne ville være svaret på min bøn.

62 Plakat: Udskyd det ikke

63 Svar fra Kirkens ledere: Sådan kan man være tålmodig
Præsident Dieter F. Uchtdorf

64

64 En anderledes jul
Jane McBride Choate
Alting havde ændret sig efter skilsmissen. Ville julen stadig være lige så god?

66 Standhaftige børn: Velsignelser fra Blessy

68 Helte i Mormons Bog: Moronis løfte

69 Jeg kan læse Mormons Bog

70 Svar fra en apostel: Hvordan kan jeg føle mig nær på Frelseren?
Ældste Dale G. Renlund

71 Kort med særlige vidner

75 Vores side

76 Historier fra Mormons Bog: Moronis specielle løfte

79 Malebogsside: Jeg elsker min familie

62

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: James B. Martino, Carol F. McConkie
Vejledere: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: Peter F. Evans

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Megan Seitz

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdoch, Sally Johnson Odekerk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Glen Adair, Connie Bowthorpe
Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty, Derek Richardson

Prepress: Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betalning: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litausk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke
kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner.

Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

December 2016 Vol. 165 No. 12. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler.*

»Forbered et sted til Herren« på side 10:

Biskop Caussé minder os om vores ansvar for at forberede os på Frelserens komme. En måde at forberede et sted til Herren på er ved at hjælpe mennesker, som har brug for et hjem. Overvej at melde jer som frivillige på et herberg for hjemløse, samle fornødenheder ind til flygtninge, indsamle for at bidrage til Kirkens humanitære fond eller at engagere jer i lokale tjene-steprojekter. I kan også drøfte nogle mere langsigtede måder at tjene de fordrevne og hjemløse på – det kan fx være ved at udvikle venskaber.

»Hvordan kan jeg føle mig nær på

Frelseren?» side 70: Jesus Kristus er vitterligt årsagen til højtiden, men I kan overveje, hvordan I kan mindes Frelserens eksempel hele året. I kan brainstorme over, hvordan I kan skabe et hjem, der er mere centreret om Kristus, det kan være at stille et billede frem af Frelseren, lære et skriftsted, som handler om Frelseren, udenad hver uge eller gøre jer ekstra umage med at forberede jer til sabbatsdagen. Læg planer for at implementere jeres ideer og brug jeres dagbog til at optegne, hvordan jeres bestræbelser har hjulpet jer tættere på Kristus.

MERE PÅ NETTET

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på **languages.lds.org**. Klik ind på **Facebook.com/liahona.magazine** (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk) og find inspirerende budskaber, forslag til familieaften og indhold, som I kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Apostle, 71

Bøn, 48, 61

Børn, 42, 64, 66, 75

Det andet komme, 10

Familie, 7, 40, 64, 79

Flygtninge, 10, 36

Fred, 4

Helligånden, 4

Håb, 36, 44

Jesus Kristus, 14, 22, 42,

44, 58, 62, 69, 70, 80

Jul, 10, 40, 41, 42, 43, 58,

62, 64, 66, 69, 70, 75

Missionering, 36, 41, 50,
61, 66

Mormons Bog, 41, 52,
68, 76

Nadver, 4

Næstekærlighed, 44

Nåde, 14

Pionerer, 36

Prioriteter, 8, 50

Profeter, 71, 76

Prøvelser, 4, 40, 43, 61

Retskaffenhed, 7

Skilsmisse, 64

Skriftstudium, 28, 56, 69

Søndagsskolen, 8, 28

Tempel, 10, 36, 48

Tjeneste, 10, 58, 61,
64, 80

Tro, 14, 28, 36, 44, 48,
50, 52

Tålmodighed, 48, 63

Undervisning, 7, 28

Vidnesbyrd, 28

Ægteskab, 28, 48

**Præsident
Henry B. Eyring**

Førsterådgiver
i Det Første
Præsidentskab

Fred I DETTE LIV

Til alle os, der er blevet født på denne jord, har Frelseren sagt: »I verden har I trængsler« (Joh 16:33).

Alligevel kom han med dette vidunderlige løfte til sine disciple, da han tjente på jord: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver« (Joh 14:27). Det er en stor trøst at vide, at dette løfte om personlig fred fortsat gælder for hans disciple i dag.

Nogle af os lever i smukke og fredelige omgivelser, og alligevel oplever vi indre uro. Andre føler ro og fuldkommen fred midt i store personlige tab, tragedier og uophørlige prøvelser.

I har måske set det fredens mirakel i ansigtet på en af Jesu Kristi disciple eller hørt det i vedkommendes ord. Jeg har set det mange gange. Det har sommetider været på et hospitalsværelse, hvor familien var samlet omkring en Guds tjener, som lå for døden.

Jeg husker, at jeg besøgte en kvinde på hospitalet nogle få dage, inden hun døde af kræft. Jeg havde taget mine to yngste døtre med, for denne kære søster havde engang været deres primarylærer.

Hendes familie var samlet om hendes seng, de ville gerne være hos hende i hendes sidste tid på jorden. Jeg blev overrasket over, at hun satte sig op i sengen. Hun rakte ud efter mine døtre og præsenterede dem – en for

en – for hver enkelt medlem af sin familie. Hun talte som om mine døtre, som var de kongelige, der blev præsenteret ved hoffet. Hun fandt en måde at sige noget om den måde, hvorpå de enkelte i værelset, fulgte Frelserens eksempel. Jeg kan stadig huske den styrke, ømhed og kærlighed, der var i hendes stemme. Og jeg mindes, at jeg blev overrasket over hendes hjertelige smil, til trods for at hun vidste, at hendes tid på jorden var ved at rinde ud.

Hun havde modtaget præstedømmevelsignelser som trøst, og alligevel var hun et levende vidnesbyrd for os alle om, at der er hold i Herrens løfte: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33).

Hun havde taget imod hans invitation, ligesom vi kan, uanset hvilke prøver og problemer vi har:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet: så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:28-29).

Det er kun ved at følge Frelseren, at nogen af os kan finde fred og sindsro i de prøver, som uvægerligt kommer til os alle.

Nadverbønnen hjælper os til at vide, hvordan vi finder fred midt i livets prøvelser. Når vi deltager i nadveren, kan

vi beslutte os for at være trofaste mod vores pagt om at følge ham.

Vi lover hver især at erindre Frelseren. I kan vælge at erindre ham på den måde, der nu bedst fører jeres hjerte tættest på ham. For mig er det sommetider at forestille mig ham knæle ned i Getsemane have, eller se ham kalde Lazarus frem fra graven. Når jeg gør det, føler jeg en nærhed til ham og en taknemlighed, der giver mig fred i hjertet.

I lover også at holde hans bud. I lover at påtage jer hans navn og vidne om ham. Han lover, at når I holder jeres pagter med ham, vil Helligånden være med jer. (Se L&P 20:77, 79).

Disse ting bringer fred på mindst to måder. Helligånden renser os fra synd på grund af Jesu Kristi forsoning. Og Helligånden kan give os den fred, der

kommer af at have Guds bekræftelse og håbet om evigt liv.

Apostlen Paulus talte om denne vidunderlige velsignelse: »Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed« (Gal 5:22).

Da himmelske sendebud forkyndte, at Frelseren blev født, sagde de: »Ære

være Gud i det højeste og på jorden! *Fred* til mennesker med Guds velbehag!« (Luk 2:14; fremhævelse tilføjet). Som vidne om Jesus Kristus bærer jeg mit vidnesbyrd om, at Faderen og hans elskede Søn kan sende Ånden til os, der gør, at vi kan finde fred i dette liv, uanset hvilke prøver vi og vore kære måtte støde på. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Eyring lærer os, at nadverbønnerne kan være en hjælp for os til at vide, hvordan vi finder fred trods prøvelser. De minder os om, at når vi holder vore pagter, har vi Guds løfte om at have Helligånden hos os. Overvej at spørge dem, I underviser, om hvordan det hjælper os til at have fred, at vi har Helligånden hos os. I kan også dele jeres tanker eller fortælle om en oplevelse, hvor Helligånden har indgydt jer fred midt i en prøve. I kan eventuelt opfordre dem, I underviser, til at tænke over dette budskab under nadveren i denne uge.

Hvordan vil du huske Frelseren denne uge?

Præsident Eyring opfordrer os til at »vælge at erindre [Frelseren] på den måde, der nu bedst fører jeres hjerte tættest på ham.«

Hvad kan I gøre for »altid at erindre ham« i ugens løb (se L&P 20:77, 79)?

Har I et yndlingsskriftsted om Frelseren? I kunne finde og markere et skriftsted hver dag i denne uge og fortælle nogen om det.

Synger I en salme eller en anden opløftende sang indeni jer selv, når I føler jer nedtrykt? Det kan være I skal vælge en, der handler om Frelseren i denne uge.

Tænker I over Frelserens liv og forsoning, når I deltager i nadveren hver uge? I kan forberede jer på nadveren ved at tænke over nogle af jeres valg i ugens løb om altid at erindre Frelseren og omvendt jer de gange, hvor I kæmpet for det.

Beder I om muligheder for at fortælle andre om evangeliet hver dag? Prøv at få en samtale i stand i denne uge, der har fokus på Frelseren. I kan bære jeres vidnesbyrd om Frelseren ved jeres familieaften eller tale med en ven i skolen om en oplevelse, I har haft i kirken.

Sæt et mål om at mindes Frelseren på en særlig måde denne uge. Fortæl jeres forældre, en af jeres søskende eller en ven om jeres mål. Fortæl dem, hvordan det er gået ved ugens slutning. I vil både mærke den fred og glæde, som præsident Eyring talte om.

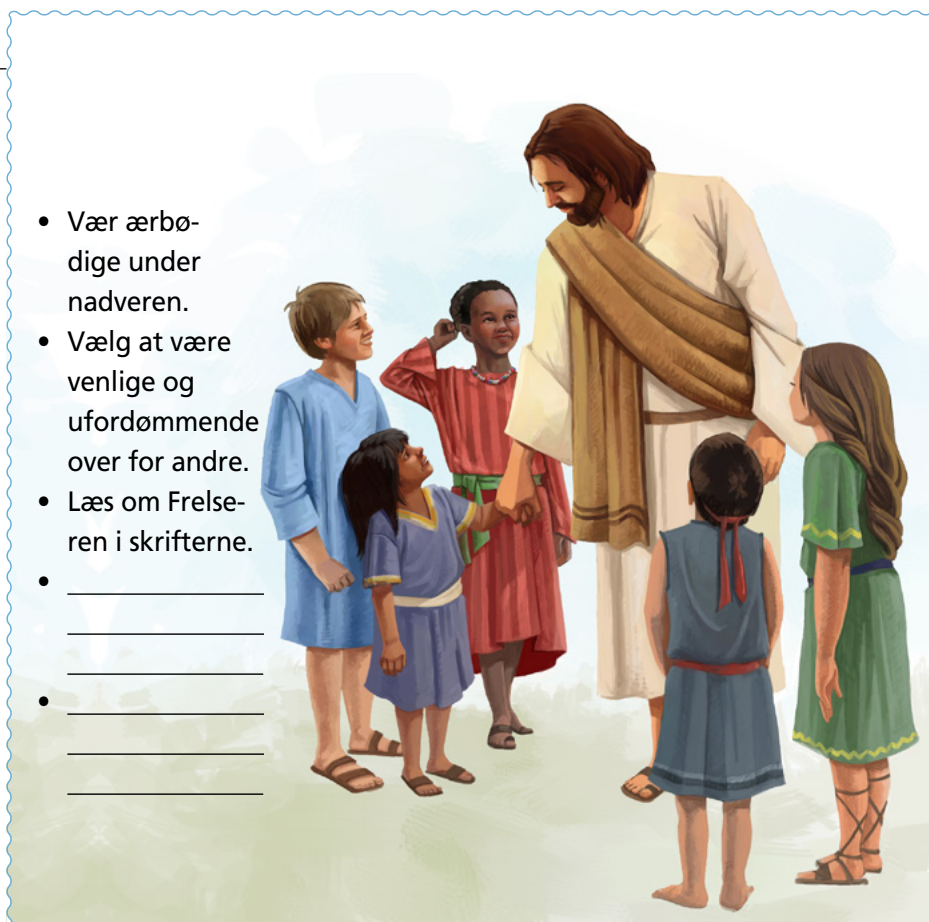
BØRN

Kom til Kristus

Frelseren har lovet os fred, når vi kommer til ham (se Matt 11:28). Det vil sige, at vi følger hans eksempel og prøver på at holde os nær ham. Klip dette kort ud og hæng det et sted, hvor du ofte ser det. Hvordan kan I ellers komme til Kristus?

- Vær ærbødige under nadveren.
- Vælg at være venlige og ufordømmende over for andre.
- Læs om Frelseren i skrifterne.

- _____
- _____
- _____
- _____

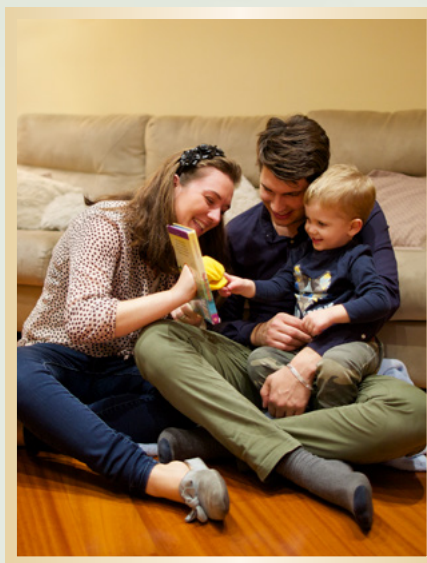
Studér dette materiale bønsmøt og søg inspiration til at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af »Familien: En proklamation til verden« øge jeres tro på Gud og velsigne dem, I våger over som besøgsledere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Familielykke findes i retfærdighed

Gud har skabt familien for at bringe os lykke, for at hjælpe os til at lære korrekte principper i en kærlig atmosfære og for at forberede os til evigt liv.¹ Om Guds »store plan for lykke« (Alma 42:8) har præsident Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum sagt: »I hans plan fremgår det, at mænd og kvinder er »til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25). Den glæde kommer, når vi vælger at leve i overensstemmelse med Guds evige plan.«²

Et kristuscentreret hjem skaber den største mulighed for succes. Ældste Richard G. Scott (1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum beskrev det som et sted, »hvor der bliver undervist i evangeliet, pagter bliver holdt, og kærlighed findes i overflod,« hvor familien kan leve »et lydigt liv« og blive »fast forankret i Jesu Kristi evangelium.«³

Præsident Henry B. Eyring, første-rådgiver i Det Første Præsidentskab,

har sagt: »Vi kan beslutte os for, at vi vil gøre alt, vi kan, for at trække på himmelens kræfter i vores familie.« Og der er stor sandsynlighed for, at vi fremmer kærlighed, tjeneste, lydlighed og lykke i vores hjem ved, at »vore børn hører Guds ord og derpå afprøver dem i tro. Hvis de gør det, vil deres karakter blive ændret på en måde, der giver den lykke, de søger.«⁴

Yderligere skriftsteder

3 Joh 1:4; 1 Ne 8:12; 2 Ne 5:27

Overvej dette

Hvad skal vi gøre for at leve mere retskaffent som familie?

NOTER

1. Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 2010, 1.1.4.
2. Se Russell M. Nelson, »Celestialt ægteskab«, *Liahona*, nov. 2008, s. 92.
3. Se Richard G. Scott, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 30, 31.
4. Henry B. Eyring, »The Teachings of The Family: A Proclamation to the World«, *New Era*, sep. 2015, s. 5, 6.
5. Se Scott, »Et fredfyldt hjem«, s. 31.

Tro, Familie, Tjeneste

Et hjem med fokus på Kristus

Vi finder eksempler på kristuscentrerede hjem i skrifterne.

Da Nefis far, Lehi, døde, førte Nefi sin familie og andre, der troede på Guds advarsler og åbenbaringer, og som gav agt på Nefis ord, væk fra lamaniternes land. På dette nye sted kunne nefitterne holde Herrens regler, vedtægter og bud i alle ting i henhold til moseloven (se 2 Ne 5:6-10). Men selv blandt nefitterne blev nogle med tiden ulydige.

Og selv om medlemmer af vores familie sommetider kan afvige fra retfærdighed ligesom nefitterne gjorde, har ældste Scott sagt, at et kristuscentreret hjem alligevel »er den bedste forsikring for fred og ly.« Han anerkender, at »der stadig vil være masse udfordringer eller hjertesorger, men selv midt i virvaret kan vi nyde indre fred og dyb lykke.«⁵

Devin G. Durrant

Førsterådgiver i
Søndagsskolens
hovedpræsident-
skab

BERED JER PÅ AT MØDE GUD

Søndagsskolen spiller en vigtig rolle ved at hjælpe os alle til at berede os til at møde Gud. Prioriterer I den?

Mormons Bog forkyn-der Amulek med stor kraft om Jesu Kristi forsoning (se Alma 34). Blandt alle de smukke vers i det kapitel, er der især et vers, der skiller sig ud for mig, og det er der, hvor Amulek siger: »For se, dette liv er tiden for menneskene til at berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32).

Når vi nu tror på, at formålet med dette liv er at berede os på at møde Gud, så bør vi stille os selv disse spørgsmål: Hvad gør jeg hver dag, hver uge og hver måned for at forberede mig på den vidunderlige genforening med vor himmelske Fader? Hvordan vælger jeg at bruge den dyrebare tid, som jeg har fået tildelt?

Hvordan kan vi forberede os?

Der er mange måder at bruge vores tid på at forberede os til at møde Gud. På en ugentlig basis tror jeg, at vi kan være enige om, at den vigtigste time på ugen, er den time, vi bruger på at tage nadveren, forny vore pagter med vor himmelske Fader, reflektere over den kærlighed vi føler fra ham, og

det håb, vi alle kan have, takket være hans Søns, Jesu Kristi sonoffer.

Jeg tror også, at den time vi bruger i søndagsskoleklasserne kan have en større indflydelse på vores forberedelse, end vi indser. Men for at vi kan drage fordel af den mulighed, er vi nødt til at undersøge, hvordan vores tilgang til Søndagsskolen er.

Formålet med Søndagsskolen er at »styrke den enkelte og familiens tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus gennem undervisning, indlæring og fællesskab.«¹ Disse væsentlige bestanddele i omvendelse er afgørende for vore forberedelser til at møde Gud. Det glæder os at lærere overalt i Kirken arbejder på at forbedre deres evne til at bruge *Undervisning på Frelserens måde* og lærerrådsmøder.

Men bedre undervisning gør det ikke alene. Det må suppleres af vore bestræbelser på at lære på Frelserens måde. Han har sagt, at vi skal lære »ved studium og også ved tro« (L&P 109:7). Tro er et princip om handling. Vi er nødt til at *handle*, hvis vi ønsker at *kende* (se Joh 7:17).

Vore søndagsskoleklasser kan anspore til denne form for undervisning og læring, når de bliver steder, hvor man trygt kan fortælle om oplevelser, man har haft, og inspiration, vi har følt i ugens løb, idet vi har lært og anvendt skrifterne i vores forberedelse til klassen. Når vi »undervise[r] hinanden i rigets lære« ... kan alle blive »opbygget af alle« (L&P 88:77, 122).

Kalder sabbatten frydefuld

For nylig har Det Første Præsident-skab opfordret os hver især til at kalde »sabbatten frydefuld« (Es 58:13). Søndagens tretimersmødeblok hjælper os til at nå det mål.

Lad mig i den ånd stille endnu et spørgsmål: Hvorfor er det, at vi sommetider vælger ikke at tage imod alt det, som Søndagsskolen har at tilbyde?

I de senere år har jeg set en masse forskellige søndagsskole-»alternativer« i søndagsskoletiden, det være sig besøg i gangene, menighedsledere der interviewer, stavsledere der træner deres tilsvarende i menigheden,

og ungdomsledere der lufter bekymringer over programmerne.

Med så mange ting, der lægger beslag på deres tid, forstår jeg godt, hvorfor ledere bruger søndagsskoletiden på at gøre andre ting. Men det er også en stor velsignelse for alle involverede, når menighedslederne tager tiden til at deltage i diskussioner om evangeliet med medlemmer af flokken.

Jeg er sikker på, at I har oplevet andre eksempler på »pjæk« fra Søndagsskolen. Af en eller anden grund har mange af os til tider følt, at vi ikke har fået det ud af søndagsskoleklasserne, som vi gerne ville. Jeg har erfaret at udbyttet af min søndagsskoleoplevelse afhænger lige så meget af mine forberedelse og deltagelse, som den afhænger af læreren. Bror Tad R. Callister, hovedpræsident for

Søndagsskolen har skrevet: »For hver gang vi studerer skriften, kommer lidt bedre forberedt til klassen, deltager i klassediskussionerne, stiller spørgsmål og nedskriver hellige tilskyndelser, bliver vi mere som Gud, og således øges vores evne til at opleve den glæde, han føler.«²

Forbered jer til og tag vare på søndagsskoletimen

Forbered jer til og tag vare på søndagsskoletimen Hvert medlem af menigheden, inklusive vore ledere, bør nyde den velsignelse, det er at forberede sig til at møde Gud i den vigtige time hver uge. ■

NOTER

1. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 12.1.
2. Tad R. Callister, »Glæden ved at lære« *Liahona*, okt. 2016, s. 14.

Lær mere om *Undervisning på Frelserens måde*, og lærerrådsmøder på Undervisning.lds.org/dan.

**Biskop
Gérald Caussé**
Præsiderende
biskop

FORBERED
ET STED TIL
HERREN

*Hver gang jeg
hører historien om
Frelserens fødsel og tidlige
tjenestegerning, tænker
jeg på vores personlige
ansvar for at forberede
steder, der står åbne
for ham den dag, han
vender tilbage.*

Sidste år lige før jul deltog jeg ved en middag, der blev holdt til ære for en højt rangerende fransk embedsmand, der ikke er medlem af Kirken. Middagen blev holdt i Joseph Smith-bygningen i Salt Lake City i Utah.

Inden vi satte os til bords, tog vi vores gæst hen til udsigtsvinduet på 10. etage, hvorfra besøgende har en skøn udsigt over Tempelpladsen. Synet var næsten magisk – templet i Salt Lake City tårnede op midt iblandt myriader af glimtende lys. Der stod vi næsten målløse i adskillige minutter.

Da vi skulle til at vende tilbage til festsalen, stillede embedsmanden os et uventet spørgsmål: »Tror I på verdens ende?« Dette førte til en inspirerende snak om Herrens andet komme og vigtigheden af, at vi hver især forbereder os på at modtage ham den dag, han vender tilbage.

Da jeg tænkte over templet, som vi lige havde stået og beundret, fik jeg en vidunderlig tanke: Når Jesus vender tilbage, vil han *endelig* have et smukt sted at dvæle!

I Guide til skrifterne læser vi, at templet *bogstavelig talt* er Herrens hus.¹ Det er med andre ord ikke blot et symbolsk sted. Templerne i vor uddeling er forberedte og indviede huse, hvor han kan komme rent fysisk. Herren sagde, at hans Kirke skulle oprettes, »så mit pagtsfolk kan blive samlet til ét på den dag, *da jeg kommer til mit tempel*« (L&P 42:36, fremhævelse tilføjet).

Sikke en slående kontrast til Frelserens ydmyge start på jordelivet. Han, kongernes konge og herrernes Herre blev født i en simpel stald og lagt i en krybbe, »for der var ikke plads til dem i herberget« (Luk 2:7). I sin barndom nød Jesus ikke altid den tryghed at have et fast hjem, da hans familie for eksempel måtte flygte til Egypten for at undslippe en tyrans grusomhed (se Matt 2:13-14).

Vi kender ikke til detaljerne om hans families ophold i Egypten, men det er sandsynligt, at han og hans forældre levede et anstrengt liv som flygtninge – et liv der kan sammenlignes med vor tids mange migranter, som er flygtet fra krig og konflikter i Afrika og Mellemøsten.

Selv i voksenalderen indikerede Jesus, at han ikke havde noget fast sted at bo. En dag kom der en mand hen til ham og sagde: »Jeg vil følge dig, hvor du end går hen.« Frelseren svarede: »Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved« (Luk 9:57, 58).

Brødre og søstre, hver gang jeg hører historien om Frelserens fødsel og tidlige tjenestegerning, tænker jeg på vores personlige ansvar for at forberede steder, der står åbne for ham den dag, han vender tilbage. Hvad kan vi gøre?

Tag til templet

Lad os for det første være beredte til at møde ham i hans eget hus – templet. Hvem iblandt os har ikke drømt om at besøge de steder, hvor Frelseren blev født, boede og gik omkring og udøvede sit jordiske virke. Mange er, på bekostning af meget, rejst til det hellige land. Men hvor vigtigt er det, at vi besøger de steder, han måske vender tilbage til en dag? En af de bedste måder, vi som disciple, kan forberede os på Frelserens andet komme er regelmæssigt at komme til hans hellige hus og binde os til ham gennem hellige pagter.

Forbered jeres hjem

For det andet kan vi gøre vore hjem til et sted, hvor Herren ville ønske at være. I skrifterne læser vi utallige beretninger om venlige mennesker, som bød Frelseren velkommen i deres hjem, hvor de beværtede ham. Så lad os stille os selv disse spørgsmål: Er mit hjem antageligt for Herren? Er der et trygt, fredfyldt og åndrigt sted, hvor han kunne føle sig behageligt til mode? Vore hjem behøver hverken være store eller luksuriøse. Et ydmygt hvilested, der er centreret om evangeliet og fyldt med kærlige familiemedlemmer og venner, vil gøre ham glad.

Indsaml de udvalgte

For det tredje kan vi indsamle hans udvalgte fra overalt i verden – selvom det betyder, at vi må forlade vore hjem for en stund for at opbygge hans rige på jorden. Historien

om Guds folk er en historie om hellige, der altid har været rede og villige til at tage hen, hvor Herren ønsker det. Jeg tænker på gamle profeter som Abraham, Isak, Jakob, Josef, Moses, Lehi og mange andre. Jeg tænker på Herrens apostle i tidens midte, som ufortrødent spredte evangeliet overalt i Middelhavsområdet.

Sidste dages profeter og apostle har tillige med tusindvis af missionærer fortsat med at bringe budskabet om Kristus ud til de fire verdenshjørner. De er villige til lade hjemmets komfort bag sig for at tjene Herren i hans vingård.

Hjælp de nødlidende

Og endelig er en vidunderlig måde at forberede et sted til Herren på at hjælpe de af vore medmennesker, som ikke har et hjem. Genoprettelsens første tid rummede også dage, hvor de hellige stod uden tag over hovedet. I deres søgen efter Zion blev de ofte tvunget af deres fjenders intolerance og ondskab til at forlade deres hjem.

Præsident Brigham Young (1801-1877) udtalte disse rørende ord for at beskrive deres vanskelige situation: »Vi er gang på gang blevet fordrevet fra vore fredelige hjem, og vore kvinder og børn er blevet tvunget til at leve på prærien, i skove, på veje og i telte midt om vinteren, de har lidt møje af enhver art, ja selv døden.«²

En af de mest bevægende episoder fra den æra sætter fokus på den lille by Quincy i Illinois under vinteren 1839. På det tidspunkt talte denne by, der lå ned til Mississippifloden, omtrent 1500 indbyggere primært nybyggerne og bønder, der levede under svære forhold. Midt i en barsk vinter, stod de pludseligt ansigt til ansigt med ca. 5000 medlemmer af Kirken, som var flygtet fra den udryddelsesordre, som guvernøren i Missouri havde udstedt. De hellige var i en frygtelig forfatning, de havde krydset den tilfrosne Mississippiflod til fods. Med en ufattelig generøsitet tog indbyggerne i Quincy imod dem med åbne arme, de åbnede deres hjem og delte deres beskedne midler.

En af indbyggerne i Quincy beskrev ankomsten af disse flygtninge således: »Mange af de hellige var glade for at finde ly i mit hus. Mange nætter var der så tæt pakket med

senge, at det var umuligt at sætte en fod noget sted uden at træde på en seng.³

For de af os, der er velsignede med at leve under mere rolige og velstående forhold, har disse beretninger stor betydning. De lærer os, at vi som folk altid må være beredt på at række ud mod den hjemløse og nødlidende. Uanset om vi lever i områder, der oplever en stor tilstrømning af flygtninge eller i små, isolerede samfund, er der mange måder, hvorpå vi kan hjælpe dem, som kæmper for at skaffe sig livets basale fornødenheder. Vi kan bidrage til Kirkens humanitære fond. Vi kan arbejde sammen med andre om at sikre kærlig hjælp til dem, der står i behov for den. Vi kan blive venner med dem, der er kommet til vores samfund, og føler sig langt væk hjemmefra. Vi kan byde de fremmede, der besøger vore menigheder, oprigtigt velkommen.

En af vore smukkeste salmer beretter om den fremmede, der fandt ly hos en mand med stor næstekærlighed.

*»En mørk og stormfuld vinternat
hans råb om hjælp sig trængte frem;
jeg skyndte mig og fik ham fat
og glad ham førte til mit hjem.*

*jeg tog mig af min kære gæst og
havde selv en glædesfest;
thi medens på min seng han lå,
jeg selv i drømme Himlen så. ...*

*Derpå den kære gæst forsvandt, og
Jesus venlig for mig stod.
Jeg tegnet i hans hænder fandt,
og ydmygt sank jeg for hans fod.
Hans blide stemme til mig lød:
Du var mig tro i liv og død;
hvad du har gjort er gjort mod mig,
og derfor jeg velsigner dig.«⁴*

Jeg er stolt af at tilhøre en kirke, der aldrig fejler med hensyn til at række ud mod de fattige og nødlidende på denne jord. Jeg tænker ydmygt på de utallige næstekærlige handlinger – store som små – der hver eneste dag udøves af Kirken og dens medlemmer. Disse handlinger vil altid være en essentiel del af Kirkens mission, for det er Jesu Kristi Kirke og vi stræber efter at følge hans eksempel.

Jesus er vor Frelser og Forløser. Jeg vidner om, at han blev født i tidernes midte, at han lever, og at han en dag vil komme tilbage i herlighed for at regere over sit rige på jorden.

Apropos forberedelse, opfordrer jeg jer til at tage oftere til hans hellige hus, skabe en tryk, kærlig og fredfuld atmosfære i jeres hjem og deltage i indsamlingen af hans udvalgte fra de fire verdenshjørner. Jeg beder også for, at I vil føle et særligt ønske om at række ud i kærlighed til dem iblandt os, som er fattige og nødstedte. Ved at gøre det, vil I forberede en plads i jeres hjerte og hjem, der står åben for Frelseren, og hans genkomst vil i sandhed blive en stor og forunderlig dag. ■

NOTER

1. Guide til Skrifterne, »tempel«; scriptures.lds.org.
2. Brigham Young, i B.H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, bd. 2, s. 509.
3. Wandle Mace, i Ora H. Barlow, *The Israel Barlow Story and Mormon Mores*, 1968, s. 156; se også s.154-155.
4. »En stakkels, sorgbetyngt mand« *Salmer og sange*, nr. 15.

Ældste
James J. Hamula
De Halvfjerds

Nåde

EN GUDDOMMELIG KRAFT

Hensigten med nåde er at gøre os bedre i stand til at holde buddene og følge en højere vej, indtil vi kan rumme Kristi fylde.

Af alle Jesu Kristi egenskaber var den mest bemærkelsesværdige måske, at han er »fuld af nåde« (Joh 1:14). I skrifterne anvendes ordet *nåde* ofte om den guddommelige tendens og kraft til at velsigne, skænke gaver eller på anden måde handle gunstigt mod menneskene. I Guide til Skrifterne defineres *nåde* som den: »Guddommelige hjælp eller styrke ... i kraft af Guds barmhjertighed. Den gør det muligt for modtageren at gøre eller at blive noget, som han eller hun ikke ville kunne have gjort eller opnået alene ved egen kraft.

Vi har alle brug for en muliggørende kraft. Vi er Guds sønner og døtre. Som sådan har vi potentialet til at blive som ham.

Vores åndelige og legemlige utilstrækkelighed

Selvom det forventes af os, at vi når frem til at kunne rumme »Kristi fylde« (Ef 4:13), kan vi ikke gøre det på egen hånd. Hver eneste af os består af to dele – en evig ånd og et dødeligt legeme (se Abraham 3:18). Vores evige ånd kommer til denne verden som følge af valg, der blev truffet i den førjordske verden. Disse førjordske valg er en del af vores personlighed, karakter og åndelige intelligens. Der er ikke to ånder, der er helt ens (se Abraham 3:19). Hver ånd besidder forskellige grader af åndelig intelligens, eller lys og sandhed (se L&P 93:36) alt efter vedkommendes førjordske valg. Selvom vi som ånder ankommer rene og uplettede i et jordisk legeme, ja endog som store og ædle, så kommer ingen ånd med en fuldt udviklet evne til at kunne rumme Kristi fylde. Åndens fuldkommenhed kan tilstræbes

*Da Peter rettede sit blik mod
Herren og handlede i tro, havde
han kraften til at gøre det, han ikke
kunne gøre ved egen kraft – nemlig
at gå på vandet. Det viser Herrens
nåde og evne til at hjælpe os,
når vi er i nød.*

gennem læring i jordelivet og yderligere erfaringer i ånde-verdenen, men fuldkommengørelse af vores ånd kan ikke opnås helt inden opstandelsen.

Udover vores ånds nuværende ufuldkommenhed, er vores jordiske legeme også ufuldkomment. Hvor forunderligt det end er, så er vores jordiske legeme genstand

for forfald, nedbrydning og for død og ønsker, appetit og begær, som vi ikke tidligere kendte til. Under de betingelser er det enormt svært for os helt at underkaste legemet for åndens vilje. Alt for ofte er det ånden, der bliver underlagt legemets krav. Nogle af de største ånder, der er kommet til jorden, har kæmpet for at kunne beherske deres fysiske legeme. »Mit hjerte sørger på grund af mit kød,« sagde Nefi. »Jeg er omringet på grund af de fristelser og synder, som så let omklamrer mig« (2 Ne 4:17-18, se også vers 27).

Kampen mellem ånd og legeme bliver blot yderligere besværliggjort af et andet faktum ved jordelivet. Vore fysiske legemer er dannet af en »falden« jords materialer, hvilket giver Satan en vis magt til at tage til fange (se 2 Ne 2:29). Præsident Brigham Young (1801-1877) kom med følgende udtalelse: »Tro ikke, at vi nogensinde i kødet bliver fri for fristelsen til at synde. Nogle mennesker antager, at de kan blive helliggjorte i krop og ånd og blive så rene, at de aldrig igen vil mærke virkningen af den magt, som modstanderen af al sandhed har. Dersom det var muligt for et menneske at opnå den grad af fuldkommenhed i kødet, ville han ikke kunne dø og ej heller kunne blive i verden, hvor synden råder. Jeg tror, at vi i større eller mindre grad vil mærke følgerne af synd, så længe vi lever, og til sidst må vi gennem dødens ildprøve.«¹

Nåde – en guddommelig kraft

Vi står i behov for en guddommelig kraft, der kan transformere os som sjæle med alle vore nuværende svagheder og mangler til guder med alle de dertilhørende styrker, dyder og evner. Lykkeligvis findes der en sådan guddommelig kraft, det er Guds nåde. Kun gennem Guds nådegave kan vi »gives mere« (Abr 3:26), således at vi med tiden kan rumme Kristi fylde. Det er faktisk præcis sådan, Kristus opnåede sin fylde.

Som Herren fortalte Joseph Smith: »Den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). Men hvis vi behandler det lemfældigt, tilsidesætter

eller ignorerer de velsignelser, vi modtager fra Herren, »da skal det, som er større, holdes tilbage fra« os (3 Ne 26:10). I sådanne tilfælde er det forgæves, at vi har taget imod Guds nåde (se 2 Kor 6:1), og vi »kan falde fra nåden« (L&P 20:32).

Alt dette tyder på, at vi må lære at være tålmodige med os selv og andre og vore nuværende svagheder og ufuldkommenheder, og vi må lære at være udholdende i den fornødne gradvise vækstproces for at blive fuldkomne.

Tro på Jesus Kristus

En forståelse af, hvordan vi skænkes nåde, kan hjælpe os til at forstå, hvordan nogle principper gør os i stand til at blive fyldt af nåde. Tro på Jesus Kristus er det første princip, der åbner for nåde (se Rom 5:1-2). Sandhed, håb, handling og et bekræftende vidnesbyrd er essentielle elementer i tro og vejen til at modtage Herrens nåde.

Tænk for eksempel på Peters oplevelse med at gå på vandet hen til Herren. Ligesom vi sommetider er, var Peter og disciplene ude på et stormfuldt hav. Jesus kom ud til dem, gående på vandet, og bød dem at komme hen til ham. I håb trådte Peter ud af båden og ud på det oprørte hav og gik hen imod Herren. Det var hans håb i Kristus, der tillige med målbevidst handling, gjorde ham i stand til at modtage kraft til at gå på vandet. Men da Peter så på stormen omkring sig, tvivlede han og begyndte at synke. »Herre, frels mig«, råbte han. Skriften fortæller, at Jesus som reaktion på det »straks rakte ... hånden ud og greb fat i ham« (Matt 14:30-31). Da Peter rettede sit blik mod Herren og handlede i tro, havde han kraften til at gøre det, han ikke kunne gøre ved egen kraft – nemlig at gå på vandet.

Da Peter fjernede blikket fra Herren og tvivlede, afskar Peter sig selv fra den kraft,

og han blev overladt til sin egen kraft og begyndte at synke. Bemærk, hvordan Herren reagerede på Peters råb om hjælp. »Straks« rakte Herren sin hånd ud for at redde ham. Det viser Herrens nåde og evne til at hjælpe os, når vi er i nød.

Omvendelse

Omvendelse er det andet princip, der gør det muligt for os at blive fyldt af nåde. Mormon sagde: »Velsignede er derfor de, der vil omvende sig og lytte til Herren deres Guds røst; for det er dem, der skal blive frelst. Og måtte Gud i sin mægtige fylde tilstede, at menneskene må blive bragt til omvendelse og gode gerninger, så de må blive bragt

Herrens engel viste sig for Alma, blev han konfronteret med alle sine synder og laster. I det øjeblik blev han »martret af evig pinsel« (Alma 36:12). »Selve tanken om at komme i min Guds nærhed plagede min sjæl med uudsigelig angst« (Alma 36:14), sagde han. Men Alma huskede, at hans far havde talt om, at Jesus Kristus ville komme for at sone for verdens synder. Denne erindring fik ham til at råbe i sit hjerte: »O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig« (Alma 36:18). Og med det samme »mindedes [han] ikke længere [s]ine kvaler, og [han] oprørtes ikke mere ved erindringen om [s]ine synder« (Alma 36:19).

Almas sjælevidende omvendelse åbnede for en kraft, der rensede og transformerede ham til et nyt menneske. Han forsøgte ikke længere at tilintetgøre Guds kirke. I stedet for rettede Alma op på sit liv og arbejdede for at opbygge ved at kalde mennesker til omvendelse og til at modtage Helligånden. Alma den Yngres omvendelse fra den allerværste af syndere til en Guds profet er et dramatisk eksempel på kraften i Guds nåde og på, at den både kan retfærdiggøre og helliggøre enhver af os.

Ydmyghed

Det tredje princip er ydmyghed. Herren lærte Moroni dette: »Min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27). At gøre det svage stærkt er en nådegerning.

Hvis ydmyghed er nødvendig, kan vi spørge, hvad ydmyghed er. Ydmyghed er kort sagt villighed til at underkaste sin egen vilje Herrens vilje og give Herren æren for

*Tro på Jesus Kristus er det første princip, der åbner for nåde.
Omvendelse er det andet princip, der gør det muligt for os at blive fyldt af nåde.*

tilbage til nåde for nåde i forhold til deres gerninger« (Hel 12:23-24). Ud fra dette skriftsted står det klart, at omvendt hjerte og gode gerninger harmonerer med nåde.

Tænk på eksemplet med Alma den Yngres omvendelse. Han og Mosijas sønner »var de allerværste syndere« (Mosi 28:4). Da

det, der opnås. I den forbindelse er Jesus Kristus vores største eksempel. Hans ydmyghed og underkastelse kom til fuldkomment udtryk i hans sonoffer. »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39), bad Jesus. Guds nådes fylde tilflød Kristus ved den lejlighed.

Flid

Det fjerde princip er flid. Nefi underviste således sit folk: »Det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23). Nogle tolker måske dette skriftsted til at betyde, at Guds nåde tilbageholdes, indtil vi har gjort vores allerbedste. Sådan læser jeg det ikke. Der er ganske enkelt alt for mange eksempler på, at Guds nåde skænkes mennesker, der ikke har gjort noget. Opstandelsens gave er givet frit til alle gennem Jesu Kristi død og opstandelse, uagtet nogen individuel indsats. Jeg forstår Nefis ord »alt vi kan gøre« som, at Guds nåde skænkes os, når vi er flittige. Som ældste Bruce C. Hafen, tidligere medlem af De Halvfjerds, har skrevet: »Frelserens nådegave til os er ikke nødvendigvis afgrænset i tid til »efter« alt vi kan gøre. Vi kan modtage hans nåde før, under og efter den tid, når vi anstrenger os.«²

Tænk over eksemplet med Jereds bror. Han fik besked på at bygge nogle både, der kunne føre dem over havet. Trin for trin fulgte Jereds bror omhyggeligt Herrens anvisninger. Da han havde færdiggjort bådene, blev han bekymret for mørket i bådene og bad Herren om at skaffe lys. Selvom Herren let kunne have givet Jereds bror løsningen på det problem, spurgte han i stedet: »Hvad vil I, at jeg skal gøre, for at

I kan have lys i jeres fartøjer?» (Eter 2:23). Som svar forberedte Jereds bror omhyggeligt 16 sten og viste dem for Herren og bad om, at han ville røre ved dem, »så de [kunne] lyse i mørket« (se Eter 3:1).

Jereds bror havde ikke færdiggjort alt det, Herren havde bedt ham om at gøre, men Herren udøvede ikke desto mindre sin kraft for Jereds bror og rørte ved hver af stenene, så de kunne lyse op under den forestående rejse. Ved at gøre det viste Herren sin vilighed og beredvillighed til at udøve sine kræfter for os, når vi flittigt bestræber os på at gøre vores bedste.

Lydighed

Det fjerde princip er lydighed. »For hvis I holder mine befalinger,« har Herren sagt, »skal I modtage nåde for nåde« (L&P 93:20). Moroni formulerer det således: »Hvis I

fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moro 10:32).

Uden at underkende Herrens formaning om at holde buddene eller Moronis opfordring til at fornægte os selv al gudløshed, bør vi forstå, at nåde ikke afhænger af vores fuldkomne efterlevelse. Dersom nåde afhang af vores perfekte efterlevelse af buddene eller fuldendte fornægtelse af al gudløshed, ville vores vedholdende ufuldkommenhed i jordelivet for altid afholde os fra at blive vist nåde. Når alt kommer til alt, er hensigten med nåde jo at gøre os bedre i stand til at holde buddene og følge en højere vej, indtil vi kan rumme Kristi fylde.

Herrens formaning om at holde buddene og Moronis opfordring til at fornægte os selv al gudløshed, bør vi forstå som, at vi gør disse ting efter allerbedste evne. Selvom vore handlinger er vigtige, er hjertets hensigter vigtigere.

Modtagelse af Helligånden og søgen efter Åndens gaver.

Det sidste princip er modtagelse af Helligånden og søgen efter Åndens gaver (se Mosi 18:16). Vi bliver sandeligt fyldt med Guds nåde, når vi modtager Helligånden, for det er Helligånden, der formidler og overbringer os Guds helliggørende, muliggørende og fuldkommengørende kraft.

I den henseende sagde ældste Parley P. Pratt (1807-1857) fra De Tolv Apostles Kvorum, følgende: »Helligåndsgaven ... levendegør alle intellektuelle evner, øger, højner, udvider og lutrer alle de naturlige lidenskaber og følelser og tilpasser dem, ved visdommens gave, til deres retmæssige anvendelse. Den inspirerer, udvikler, kultiverer og modner alle rene sympatier, glæder, smagssanser, følelser af fællesskab og medfødte hengivenhed. Den inspirerer til dyd, venlighed, godhed, ømhed, blidhed og kærlighed. Den fremmer et menneskes skønhed, form og træk. Den plejer helbred, livskraft, livlighed og social omgang. Den opliver alle menneskets fysiske og intellektuelle evner. Den styrker og beroliger nerverne. Den giver kort sagt marv i knoglerne, glæde i hjertet, lys i øjnene, musik i ørerne og liv i hele legemet.«³

Det er sådanne velsignelser vi kan få, når vi modtager Helligånden efter vores dåb og bekræftelse. Ældste Orson Pratt (1811-1881) fra De Tolv Apostles Kvorum belærte om, at »når Helligånden tager ophold i et menneske, renser, helliger og forædler det ikke alene det menneske i forbindelse med, at det underkaster sig dens indflydelse, men den skænker også det menneske nogle gaver, og hensigten med det er at gavne vedkommende og andre mennesker. Disse åndelige gaver gives til Kirkens medlemmer i forhold til deres trofasthed, situation, naturlige evner, pligter og kaldelser, så alle kan blive belært, bekræftet, fuldkommengjort og frelst«⁴.

Guds nådes tilstrækkelighed

Jesus Kristus er fuld af nåde. Kristus modtog sin nådes fylde fra sin Fader, og det gjorde han »nåde for nåde« (I&P 93:12). På samme vis kan vi modtage nåde for nåde. Vi vil blive begavet med enhver af Guds egenskaber og karakteristika. Denne muliggørende og fuldkommengørende kraft i nåden er til syvende og sidst tilgængelig gennem tro, omvendelse, ydmyghed, flid, lydighed og en søgen efter Ånden og dens gaver.

Herrens nåde er også tilstrækkelig til at rejse jer fra død og synd og begave jer med evigt liv. Den er tilstrækkelig til at forandre jer, forvandle jer og fuldkommengøre jer. Den er tilstrækkelig til at gøre jer i stand til at indse jeres guddommelige potentiale som Guds sønner og døtre. ■

Fra et CES-foredrag »His Grace Is Sufficient for You«, der blev holdt på BYU-Hawaii den 3. juni 2014. Find talen i sin helhed på devotionals.lds.org.

*Herrens nåde er også tilstrækkelig til
at rejse jer fra død og synd og begave
jer med evigt liv. Den er tilstrækkelig
til at forandre jer, forvandle jer
og fuldkommengøre jer.*

NOTER

1. Brigham Young, i *Deseret News*, 3. juni 1863.
2. Bruce C. Hafen, *The Broken Heart: Applying the Atonement to Life's Experiences*, 1989, s. 155-156.
3. Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology: A Voice of Warning*, 1978, s. 61.
4. Orson Pratt, i *Masterful Discourses and Writings of Orson Pratt*, red. N. Lundwall, 1962, s. 570, 571.

Jorge Cocco Santangelo 15

Jorge Orlando Cocco
Santangelo, Kaldet
(se Matt 4:19-20),
Argentina, prisvinder

DEN 10.
INTERNATIONALE
KUNSTKONKURRENCE:

FORTÆL
MIG OM

Jesus

*Sabrina Jill Squires,
Nadveren (se
Joh 13:1-35), USA*

Følgende er et udsnit af kunst fra den 10. Internationale kunstkonkurrence, der for nylig blev udstillet på Kirkens Historiske Museum i Salt Lake City i Utah i USA. Der var udvalgt 98 kunstværker blandt 944 indsendte værker fra 40 lande rundt om i verden. Kunstnerne havde frit valg mellem alle historier om vor Frelses Jesu Kristi liv – som afsæt for deres kreation. Fortolkningerne af disse historier kom til udtryk i form af malerier, tegninger, skulpturer, keramik, fotografi, collager, broderi, glas-maleri og digitalt.

I kan se udstillingen online på lds.org/go/10art.

*Meagan Ruth Getz,
Vi er kommet for
at tilbede ham (se
Matt 2:1-2), USA*

*Michael Malm,
For at være sammen
med Gud (se Joseph
Smiths oversættelse,
Matt 4:1 (i Guide
til Skrifterne)),
USA, prisvinder*

*Robin Birrell, Hun bagte
brød og tørrede fisk
(se Joh 6:9-14), USA
Rob Adamson,
Forklarelsens bjerg
(se Matt 17:2), USA*

*Elspeth Young, Jeg har også
andre får (se Joh 10:16), USA*

*Caillin Maxfield
Connolly, En
troende kvinde
(se Matt 9:22),
USA, prisvinder*

*Erin Meads, Alt det, hun
havde at leve af: Enkens
skærv (se Mark 12:44), USA*

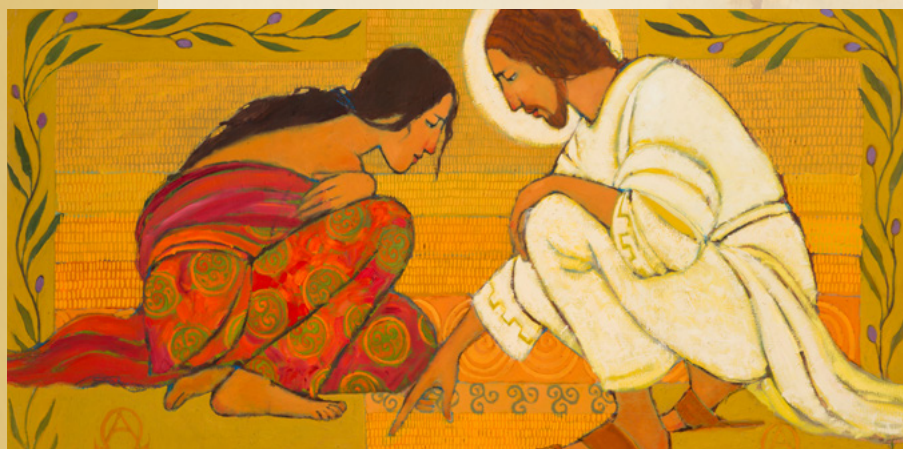
*Matthew Hyrum Dell,
Frelsesplanen
(se Joh 3:16),
Australien*

Michal Diane
Onyon, Den
gode hyrde (se
Luk 15:4), USA

Elspeth Young,
Jesus og den
pågrebne kvinde
(se Joh 8:11), USA

*Clark Kelley Price,
Sandelig, den
mand var Guds søn
(se Mark 15:39),
USA*

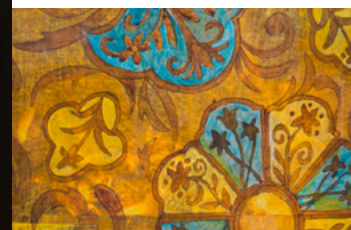
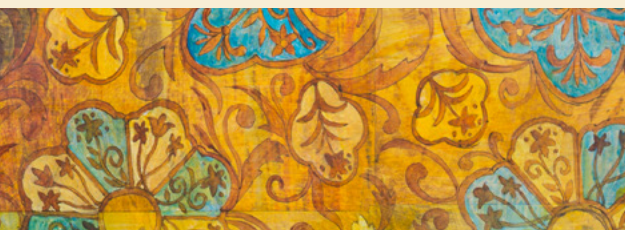

*Lester Lee Yocum,
I haven (se Matt
26:36-39), USA*

*Kazuko Covington,
Verdener uden
ende (se Moses 2),
Japan*

*Daniel Alma Wilson,
Lys i mørket (se
Joh 8:12), USA*

**Ældste
M. Russell Ballard**
De Tolv Apostles
Kvorum

VED STUDIUM OG VED TRO

*Må I finde den glæde og fred, der kommer af at vide,
at I gennem jeres undervisning har rørt et liv og opløftet
et af vor himmelske Faders børn på deres rejse
tilbage mod hans nærhed.*

Ved et oplæringsmøde for generalautoriteter sagde præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) følgende om at undervise i Kirkens lære: »Vi kan ikke være for forsigtige.

Vi må sikre, at vi holder [kursen]. I vore bestræbelser på at være opfindsomme, fornyende og anderledes kan vi undervise om ting, som måske ikke er helt i harmoni med Jesu Kristi genoprettede Kirkes grundlæggende læresætninger ... Vi må hellere være mere opmærksomme ... Vi må være vægtere på tårnet.«¹

Efterhånden som Kirkens uddannelsessystem bevæger sig ind i det 21. århundrede, må vore lærere overveje, om der er noget i deres forberedelse af undervisningen, måden hvorpå de underviser og indholdet af undervisningen, som de bør ændre på, hvis de ønsker at opbygge en urokkelig tro for vore værdifulde unge.

De dage, hvor en elev stillede et ærligt spørgsmål og læreren svarede: »Bekymr dig ikke om det!«, er fortid. De dage, hvor en elev havde en oprigtig bekymring, hvorefter en lærer bar sit vidnesbyrd for at undgå emnet, er fortid. De dage, hvor eleverne blev beskyttet mod folk, som angreb Kirken, er fortid.

I disse bemærkninger til CES-lærere i Kirkens Uddannelsessystem taler ældste Ballard om principper og kommer med råd, der kan anvendes af alle, der underviser i Kirken.

Heldigvis har Herren givet dette timelige og tidløse råd til lærerne: »Og da ikke alle har tro, så søg flittigt og lær hinanden visdomsord; ja, søg visdom i de bedste bøger; stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118).

Det er særligt anvendeligt i dag, fordi det ikke er alle vore elever, der har den fornødne tro til at stå ansigt til ansigt med udfordringerne, og fordi mange af dem allerede oplever den sekulære verdens ødelæggende indflydelse via internettet. En indflydelse der er i opposition til tro, familie og evangeliske standarder. Internettet vokser og findes i næsten alle hjem i verden og er tilgængeligt for vore elever.

I kan hjælpe eleverne ved at undervise dem om, hvad det vil sige at kombinere studium og tro, mens de lærer. Undervis dem ved at benytte denne fremgangsmåde i klassen.

Præsident Harold B. Lee (1899-1973) sagde:

»Vi minder jer om, at opnåelse af kundskab ved tro ikke er nogen let måde at lære på. Det kræver store anstrengelser og en fortsat stræben i tro ...

Læring ved tro er ikke en opgave for en doven mand eller kvinde. Der var en, som sagde, at sådan en proces i realiteten kræver en bøjning af hele sjælen, et kald fra menneskesindets inderste og at sammenkæde det med Gud. Den rette forbindelse må etableres. Derefter, og kun der, kommer »kundskab ved tro.«²

Kundskab ved tro fremmer et rent vidnesbyrd, og et rent vidnesbyrd har kraften til at ændre liv, som det illustreres i disse tre korte beretninger.

Tre historier

Phoebe Carter forlod sit hjem i Maine for at slutte sig til de hellige i Ohio i 1830'erne. Hun mindes: »Mine venner undrede sig over min beslutning, hvilket jeg også selv gjorde, men noget i mig tilskyndede mig. Min mors sorg over min afrejse var næsten mere, end jeg kunne bære, og havde det ikke været for ånden i mig, ville jeg til sidst have bukket under.«³

Phoebe fulgte profeten Joseph Smith og sluttede sig til de hellige i Ohio og senere i Utah, hvor hun døde som trofast sidste dages hellig og ligeværdig hustru til Kirkens præsident Wilford Woodruff (1807-1898).

Som studerende på universitetet havde Marion G. Romney (1897-1988) besluttet, at han ikke kunne tage på mission på grund af familiens økonomiske situation. Men en dag hørte han ældste Melvin J. Ballard (1873-1939) tale. I en biografi står der: »Marion vidste ikke, at livets kurs på et meget kort øjeblik skulle tage en drastisk ændring.«

Mange af vore unge er bedre kendt med Google end med evangeliet, mere påvirket af internettet end af inspiration og mere involveret i Facebook end i tro.

at hans plan om videreuddannelse måtte udsættes.«⁴

Kort tid efter var Marion på vej til Australien, hvor han tjente trofast. Han blev senere en stor apostel og medlem af Det Første Præsidentskab.

Den sidste historie kommer fra præsident Boyd K. Packer (1924-2015), præsident for De Tolv Apostles Kvorum, hvor en ældre lærer har gjort indtryk på William E. Berrett. Læreren, en omvendt fra Norge, havde begrænsede engelskkundskaber. På trods af lærerens begrænsninger huskede præsident Packer, at »bror Berrett bar sit

vidnesbyrd ved flere lejligheder: »Vi varmede hænderne ved ilden fra hans tro.«⁵

Senere blev William leder for Kirkens skoler og seminar og institut.

For Phoebe, Marion og William blev det at høre et rent vidnesbyrd en katalysator, som ændrede deres liv for altid. Det samme kan gøre sig gældende for jeres elever. Men et rent vidnesbyrd er måske ikke altid nok i verden i dag. Phoebe, Marion og William var rene og havde ikke beskæftiget sig med pornografi og verdslighed, da de sad foran inspirerede missionærer, undervisere og ledere. Ånden gennemborede deres milde, rene hjerte.

I dag er det en anden historie. Nogle af jeres elever er allerede ramt af pornografi og verdslighed, inden de når jeres klasse.

Det er blot en generation siden, at vore unges adgang til oplysninger om vores historie, læresætninger og skikke bestod af materialer på skrift, der var skrevet af Kirken. Få elever kom i kontakt med alternative udlægninger. De unge levede for det meste en beskyttet tilværelse.

På det tidspunkt forberedte vores læseplan – selv om det var velment – ikke eleverne på i dag – en tid hvor eleverne har direkte adgang til stort set alt om Kirken fra alle mulige vinkler. I dag er det, de ser på deres mobil sikkert ligeså udfordrende for deres tro, som det er trosfremmende. Mange af vore unge mennesker er bedre kendt med Google end med evangeliet, mere påvirket af internettet end af inspiration og mere involveret i Facebook end i tro.

Grundlæggende forståelse af læresætningen

I lyset af disse udfordringer godkendte uddannelseskomiteen for nylig et initiativ i seminar, som hedder Evangelisk mesterlære. Ved at bygge på det, vi allerede kender med mesterskriftsteder, vil dette nye initiativ fokusere på at opbygge og styrke elevernes tro på Jesus Kristus og indgyde dem en større evne til at efterleve og anvende evangeliet i deres liv. Når de trækker på skrifterne og profeternes ord, vil de lære, hvordan de handler i tro på Kristus for at opnå åndelig kundskab og forståelse af hans

evangelium. Og de vil få mulighed for at lære at anvende Kristi lærdomme og evangeliske principper på de spørgsmål og udfordringer, de hører og ser næsten hver dag blandt deres jævnaldrende og på de sociale medier.

Dette initiativ er inspireret og rettidigt. Det vil påvirke vore unge på vidunderlig vis. Men succesen for Evangelisk mesterlære og alle de andre CES-programmer vil i høj grad afhænge af vore lærere.

Hvad er jeres muligheder og ansvar som religionsundervisere i S&I i det 21. århundrede set i lyset af disse udfordringer? I lærere må naturligvis elske Herren, hans kirke og jeres elever. I må også bære et rent vidnesbyrd oprigtigt og ofte. Og derudover må jeres elever mere end nogensinde før i vores historie velsignes med at forstå læresætninger og historisk indhold og baggrund ved studium og ved tro ledsaget af et rent vidnesbyrd, så de kan opleve en moden og vedvarende omvendelse til evangeliet samt en livslang hengivenhed for Jesus Kristus. En moden og vedvarende omvendelse vil sige, at de vil »bliv[e] i båden og hold[e] fast« gennem hele deres liv.⁶

For at I kan forstå læresætningerne og det historiske indhold og baggrunden i skriften og i vores historie, må I studere de »bedste bøger«, som Herren har rådet os til (L&P 88:118). De »bedste bøger« omfatter skriften, nutidige profeter og apostles belæringer og det bedste fra Kirkens akademiske uddannelsesinstitutioner. Gennem jeres omhyggelige bestræbelser på at lære ved studium og ved tro vil I kunne hjælpe jeres elever med at lære de færdigheder og holdninger, der er nødvendige for at skelne mellem pålidelige oplysninger, som vil opløfte dem, og halve sandheder og ukorrekte fortolkninger af

læresætninger, historien og skikke, der vil påvirke dem negativt.

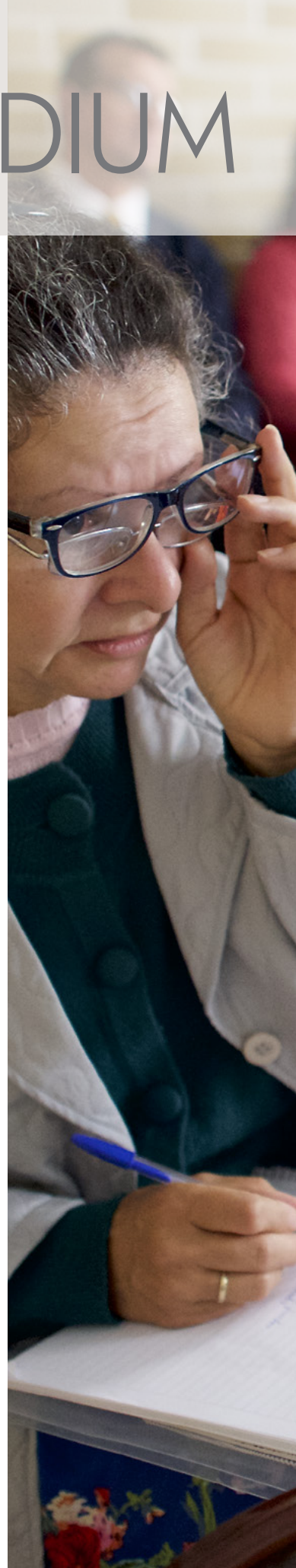
Undervis dem om de udfordringer, de møder, når de forlader sig på internettet som kilde i besvarelsen af spørgsmål af evig betydning. Mind dem om, at Jakob ikke sagde: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han google det!« (se Jak 1:15).

Kloge mennesker forlader sig ikke på internettet for at diagnosticere og behandle følelsesmæssige, mentale og fysiske helbredsproblemer, særligt ikke livstruende problemer. I stedet søger de læger, der er uddannet og autoriseret af godkendte instanser. Og selv da spørger fornuftige mennesker endnu en læge til råds.

Hvis det er den fornuftige fremgangsmåde for svar på følelsesmæssige, mentale og fysiske helbredsproblemer, så er det endnu vigtigere, når evigt liv står på spil. Når noget har potentiale til at true vores åndelighed, vore mest betydningsfulde familierelationer og vores medlemskab i riget, bør vi finde fornuftige og trofaste kirkeledere, som kan hjælpe os. Og hvis det er nødvendigt, bør vi spørge dem med passende akademisk uddannelse, erfaring og ekspertise om hjælp.

Det er, hvad jeg gør, når jeg savner svar på mine egne spørgsmål, og jeg ikke selv kan finde dem. Jeg søger hjælp hos brødrene i De Tolvs Kvorum og andre med ekspertise i Kirkens historie og læresætninger.

Udover elevernes familie bør evangeliske undervisere være blandt de første, som introducerer dem for bemyndigede kilder til emner, der er mindre kendte eller kontroversielle, så eleverne vil måle det, de hører eller læser, mod det, som I allerede har lært dem om.

VED TRO

Åndelig vaccination

Vi vaccinerer vore skønne missionærer, inden de sendes ud i missionsmarken, så de er beskyttet mod sygdomme, der kan skade dem. På lignende vis beder vi jer vaccinere jeres elever, inden I sender dem ud i verden, ved at give dem en trofast, vis og præcis fortolkning af evangeliets læresætninger, skriften, vores historie og de emner, der sommetider bliver misforstået.

For blot at nævne nogle få af sådanne emner, som er mindre kendte eller kontroversielle, kan jeg nævne flerkoneri, seersten, forskellige beretninger om det første syn, fremgangsmåden med oversættelsen af Mormons Bog eller Abrahams Bog, kønsspørgsmål, race og præstedømmet eller vor himmelske Moder.

Indsatsen for at vaccinere vore unge falder ofte på jer religionsundervisere. Med dette in mente beder jeg jer finde tid til at grunde over jeres muligheder og ansvar.

Kirkens ledere i vore dage er meget bevidste om den ubegrænsede adgang til informationer, og vi gør os store anstrengelser for at tilvejebringe præcis kontekst og en forståelse af genoprettelsens lærdomme. Et godt eksempel på disse tiltag er de 11 essays fra Gospel Topics på LDS.org,⁷ som giver en afbalanceret og pålidelig fortolkning af fakta om kontroversielle og mindre kendte kirkerelaterede emner.

Det er vigtigt, at I kender til indholdet i de essays. Hvis I har spørgsmål til dem, så spørg en, der har læst dem, og som forstår dem. Med andre ord: »Stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118), mens I lærer indholdet af disse essays grundigt at kende.

I bør også blive fortrolige med hjemmesiden for Joseph Smith-papirerne,⁸ siden om

Kirkens historie på LDS.org og andet, som er skrevet af Kirkens trofaste lærde.

Indsatsen for at gøre evangeliet transparent og vaccinere åndeligt gennem et omhyggeligt studium af læresætninger og historie og koble det med et brændende vidnesbyrd er det bedste middel, vi har til at hjælpe eleverne med undgå og/eller forholde sig til spørgsmål, tvivl eller troskriser, som de kan stå over for i denne informationsalder.

Når I lærere betaler prisen for bedre at forstå vores historie, læresætninger og skikke – bedre end I gør i dag – vil I være forberedt til at kunne give omhyggelige, velovervejede og inspirerede svar på jeres elevers spørgsmål.

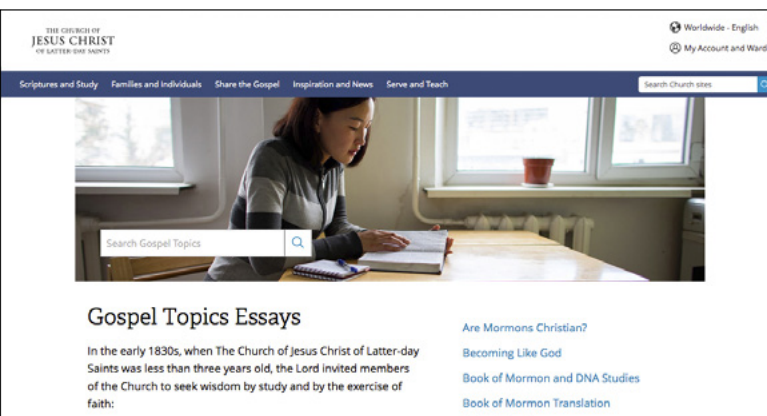
En måde, hvorpå I kan vide, hvilke spørgsmål jeres elever sidder inde med, er ved nøje at lytte til dem. Alle gode lærere må være gode lyttere. Ud over at lytte til jeres elever må I i klassen eller under fire øjne opfordre dem til at spørge om alle emner. Et af de vigtigste spørgsmål, jeres elever kan stille, er »hvorfor?« Når det bliver stillet med et oprigtigt ønske om at forstå, så er »hvorfor« et rigtigt godt spørgsmål. Det er det spørgsmål, som missionærerne ønsker, at deres undersøgere stiller. Hvorfor er vi her? Hvorfor kommer gode mennesker ud for dårlige ting? Hvorfor bør vi bede? Hvorfor bør vi følge Kristus? Det er ofte »hvorfor«-spørgsmål, der fører til inspiration og åbenbaring. Kendskab til vor himmelske Faders frelsesplan vil hjælpe jer til at besvare de fleste »hvorfor«-spørgsmål.

Her er en sidste bemærkning om at besvare spørgsmål. Det er vigtigt at undervise jeres elever om, at selv om evangeliet giver mange svar, og måske de fleste, på livets vigtigste spørgsmål, så er der nogle spørgsmål, der ikke kan besvares i dette liv,

fordi vi mangler de fornødne oplysninger for at få et passende svar. Jakob siger: »Se, store og forunderlige er Herrens gerninger. Hvor uransagelige er ikke dybderne i hans hemmeligheder, og det er umuligt, at mennesket skulle kunne finde ud af alle hans veje. Og ingen kender til hans veje, medmindre det bliver åbenbaret for ham« (Jakob 4:8, se også L&P 101:32-34).

Et par advarende ord

Lad mig komme med en advarsel. Vær opmærksomme på, at I måske, ligesom mange af jeres elever gør, begynder

De 11 essay fra Gospel Topics på LDS.org giver en afbalanceret og pålidelig fortolkning af fakta om kontroversielle og mindre kendte kirkerelaterede emner.

at tro, at I er eksperter i skriften, læresætningerne og historien. En nylig undersøgelse viste, at »jo mere folk tror, de ved om et emne, jo tydeligere fremstår de, som om de ved mere, end de rent faktisk gør, og de går så langt, at de underbygger deres kundskab på falske og fabrikerede oplysninger.«⁹

Dette er *overdrivelse*, og den fristelse må alle I religionsundervisere undgå. Det er helt i orden at sige: »Det ved jeg ikke.« Men når det er sagt, så har I ansvaret for at finde det bedste svar på elevernes velovervejede spørgsmål (se L&P 101:32-34).

Lad mig advare jer mod at videregive trosfremmede eller ubekræftede rygter, forældet lære og forklaringer på vore læresætninger og skikke fra fortiden, når I underviser

jeres elever og besvarer deres spørgsmål. Det er altid klogt at gøre det til en vane at studere de levende profeter og apostles ord, holde sig ajour om aktuelle kirkeemner, retningslinjer og udtalelser på mormonnewsroom.org og LDS.org samt at læse værker fra anerkendte, omhyggelige og trofaste SDH-lærde for at sikre sig, at man ikke underviser i ting, der er falske, forældede, mærkelige eller aparte.

Forfatterne til undersøgelsen om »overdrivelse« bemærkede, at »der er en tendens til overdrivelse, specielt hos dem, der anser sig selv for værende eksperter, som kan afholde folk fra selv at studere inden for netop de områder, hvor de mener, at de besidder stor faglighed.«¹⁰

Ud over at studere livet igennem må I også gøre de ting i jeres eget liv, som gør, at Helligånden kan virke i jer. Det gælder ting som åbenhjertig daglig bøn, trofast faste, regelmæssigt studium og granskning af skriften og de levende profeters ord, gøre sabbatten frydefuld, deltage i nadveren med ydmyghed og altid at erindre Frelseren, gå i templet så ofte som muligt og endelig at styrke de trængende, fattige og ensomme, både dem i jeres nærhed og på verdensplan.

For fuldt ud at indfri jeres muligheder og varetage jeres ansvar på passende vis må I leve, som I prædiker!

Vis mod ved at søge råd og vejledning hos dem, I stoler på – jeres ægtefælle, præstedømmeledere eller tilsynsførende. Spørg dem, hvordan I kan forbedre jer som disciple. Undgå alt, der støder Ånden væk.

Må jeg desuden foreslå, at I jævnligt interviewer jer selv og gennemgår 2 Nefi 26:29-32, Alma 5:14-30 og Lære og Pagter 121:33-46? Det kan hjælpe jer til at identificere den slags fristelser, som vi alle kan komme ud for. Er der noget i jeres liv, der må ændres, så beslut jer for at ordne det.

Lad være med at stille spørgsmål ved jeres kollegers motiver. Se i stedet dybt i jeres eget hjerte, og gransk jeres egne ønsker og motiver. Først da kan Frelseren ændre jeres hjerte og tilpasse jeres ønsker og motiver med sine.

Den opvoksende generation er nødt til kende, forstå, tage imod og deltage i Guds frelsesplan. En forståelse af planen vil give dem det guddommelige perspektiv, hvor de kan se sig selv som Guds sønner og døtre, og den giver

dem en optik, hvorigennem de kan forstå næsten enhver af Kirkens læresætninger, skikke og retningslinjer.

Som religionsundervisere i dag må I acceptere muligheden og ansvaret for at undervise det 21. århundredes unge om planens korrekte principper, deriblandt den guddommeligt stadfæstede lære om ægteskab og familiens rolle, som den defineres i familieproklamationen.¹¹

Læren om evigt ægteskab

Læresætningen om evigt ægteskab og familie er en altafgørende del af Guds plan for lykke. Den omfatter vores

egen tempelbeseglede familie som en del af vor himmelske Faders evige familie i det celestiale rige. Da denne læresætning relaterer direkte til hans egen familie og hans åndelige børn, lærer vi i 1 Mosebog, at »som mand og kvinde skabte han dem«, og han befalede Adam og Eva at »bliv[e] frugtbare og talrige [og] opfyld[e] jorden« (se 1 Mos 1:27-28).

Det er blevet sagt, at planen for lykke begynder og slutter med

familien. Og familien tog sin begyndelse i den førjordiske verden, hvor vi levede som en del af vor himmelske forældres familie. I sidste ende vil familieband og kærlige forhold ikke blot fortsætte, men også formere sig hastigt gennem forplantningsprocessen (se L&P 131:1-4, 132:19).

Det hængsel, der forbinder det hele, og som Guds plan, vores evige udvikling og alt andet er afhængig af, er vor Frelser Jesus Kristus. Hans sonoffer muliggør det hele, heriblandt, men ikke begrænset til, et kærligt, omsorgsfuldt og evigt ægteskab og familie.

Herren har lært os, at intet enligt menneske, uanset vedkommendes retskaffenhed, kan opnå alt, hvad vor himmelske Fader har at give sine børn. Et enkelt individ udgør kun halvdelen af ligningen og er ude af stand til at bo i den højeste herlighed i det celestiale rige (se 1 Kor 11:11; L&P 131:1-4).

Jeres elever må forstå, at formålet med livet på jorden er at blive Gud mere lig ved at opnå et fysisk legeme, benytte sig af handlefriheden og påtage sig de roller, som tidligere kun var vor himmelske forældres – rollerne som ægtemand, hustru og forældre.

Profeterne har forsikret os om, at alle, der er værdige, og som sætter deres lid til Jesus Kristus, men som ikke har haft mulighed for at blive beseglet til en ledsager eller få børn i dette liv, vil få muligheden i den kommende verden.

Lær vore unge, at der i Herrens kirke er plads til alle, der vil tilbede, tjene og vokse sammen som brødre og søstre i evangeliet. Mind dem om det, Lehi underviste om, at Guds mål og håb for alle sine børn kan sammenfattes på denne måde: »Adam faldt, for at menneske kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25).

Vor himmelske Fader ønsker, at vi accepterer hans definition af ægteskab og adlyder hans første bud om at »bliv[e] talrige [og] opfyld[e] jorden« (1 Mos 1:28), ikke kun for at fuldbyrde hans plan, men også finde den glæde, som hans plan var beregnet til at give hans sønner og døtre.

Hjælp som undervisere i Kirken vore unge til at få en klar forståelse af Guds plan for lykke, hvorved hans børn opnår virkelig glæde. Hjælp dem til at kende den, favne den, tage del i den og forsvare den. Ud fra mine 40 års erfaring som generalautoritet er jeg bekymret for de mange kirkemedlemmer, unge som ældre, som bare ikke forstår planen for deres evige og guddommelige fremtid.

Derfor bør vi, mine kære medundervisere, se efter og glæde os over muligheden for rent doktrinært og åndeligt at forklare, hvorfor vi tror på, at et kendskab til Guds store plan for lykke vil besvare de fleste »hvorfor«-spørgsmål, som vi kan blive stillet. Når vi udtrykker vores tro på en

Vis mod ved at søge råd og vejledning hos dem, I stoler på – jeres ægtefælle, præstedømmeledere eller tilsynsførende. Spørg dem, hvordan I kan forbedre jer som disciple.

DET RENE VIDNESBYRD

RUMMER KRAFT TIL AT ÆNDRE LIV

førjordisk tilværelse, hvor vi levede som åndelige børn af en himmelsk Fader og himmelsk Moder, giver det os mulighed for at forklare, hvorfor denne jord blev skabt. Et vigtigt formål med jordelivet er, at vi selv kan kopiere familieoplevelsen, denne gang som forældre og ikke som børn. Påskøn jeres grundlæggende forståelse af læren om og formålet med vor himmelske Faders plan for vores evige lykke. Og fortsæt med at under-vise om den.

Konklusion

Så afslutningsvis og opsummerende er de pointer, jeg har delt med jer, disse:

- Undervis eleverne ved at kombinere læring ved studium og tro med et rent vidnesbyrd.
- Lær eleverne at blive i båden og holde fast!
- Lær eleverne at have styr på deres mobile enheder og fokusere mere på forbindelsen til Helligånden end til internettet.
- Vaccinér eleverne med sandhederne i frelsesplanen, som vi kender den i Jesu Kristi evangelium.
- Husk, at »hvorfor« kan være indledningen til et godt spørgsmål, der

fører til forståelse af evangeliet.

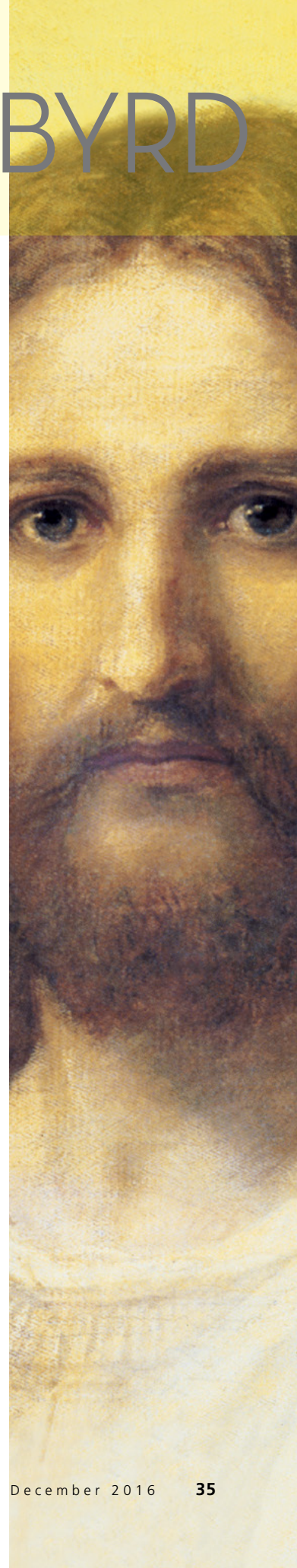
- Hav styr på indholdet i Gospel Topics essays.
- Vær ikke hævdbende eller overdrivende og vær ikke bange for at sige: »Det ved jeg ikke.«
- Bliv ved med at lære livet igennem.
- Søg råd og vejledning hos dem, I stoler på.
- Overvej at interviewe jer selv indimellem for at holde styr på jeres åndelige forberedelse, jeres flid og jeres effektivitet.
- Undervis om, at planen for lykke begynder og slutter med familien. Hav frelsesplanen in mente til alle tider.
- Undervis om, at ægteskab og familie kan give langvarig glæde.

Husk, at en kombination af læring ved studium og ved tro og et rent vidnesbyrd fører til sand og vedvarende omvendelse. Og fremfor alt andet er stor tro på Herren Jesu Kristi forsoning essentiel for vores åndelige styrke og fremgang.

Må I finde den glæde og fred, der kommer af at vide, at I gennem jeres undervisning har rørt et liv og opløftet et af vor himmelske Faders børn på deres rejse tilbage mod hans nærhed. ■

NOTER

1. Oplæringsmøde for generalautoriteter, Salt Lake City, 29. sep. 1992.
2. Harold B. Lee, i Clyde J. Williams, red. *The Teachings of Harold B. Lee*, 1996, s. 331.
3. Se Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom*, 1877, s. 411-414.
4. Se F. Burton Howard, *Marion G. Romney: His Life and Faith*, 1988, s. 62-64.
5. Se Boyd K. Packer, »En hyldest til Kirkens medlemmer«, *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 105.
6. Se M. Russell Ballard, »Bliv i båden og hold fast!«, *Liahona*, nov. 2014, s. 89-92.
7. Se lds.org/topics/essays.
8. Se josephsmithpapers.org.
9. Brent W. Webb, »Quest for Perfection and Eternal Life«, Brigham Young University annual university conference faculty session, 24. aug. 2015, s. 10, speeches.
- byu.edu; se også Stav Atir, Emily Rosenzweig og David Dunning, »When Knowledge Knows No Bounds: Self-Perceived Expertise Predicts Claims of Impossible Knowledge«, *Psychological Science*, aug. 2015, s. 1295-1303.
10. I Brent W. Webb, »Quest for Perfection and Eternal Life«, s. 10.
11. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

PÅ FLUGT I SØGEN EFTER tro OG FRIHED

Eva Walburger

Mine søskende og jeg er vokset op med historierne om de ofre, vores forældre har ydet for at kunne efterleve evangeliet, og vi er blevet velsignet på grund af deres bestræbelser. Jeg føler en dyb taknemlighed for alt det, som de og andre af de første medlemmer i Tjekkoslovakiet gjorde for, at deres efterkommere kunne modtage evangeliets velsignelser.

Min mor blev født i Poprad i det tidligere Tjekkoslovakiet, det der nu er Slovakiet. Hendes far gjorde tjeneste i den tjekkiske hær under anden verdenskrig og hans familie var en blandt mange militærfamilier, der flygtede ind i de omkringliggende skove, hvor de søgte ly fra den tyske besættelsesmagt. I fem dage krøb mine bedsteforældre sammen under et tæppe med min mor og hendes søster, de var et og fem år gamle, og de levede af lidt sukkerknalder.

De var ikke medlemmer af Kirken på det tidspunkt og de bad ikke ofte. Men under den prøvelse, blev deres hjerte blødgjort. Min bedstemor skrev i sin dagbog: »Her til aften har jeg følt en længsel efter at knæle ned for at bede om hjælp fra de højere magter. Så jeg gik lidt længere ind i skoven og knælede ned og bad med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Jeg tryglede om hjælp.«

Hendes bøn blev besvaret. Nogle familier i skoven blev dræbt, når de blev opdaget, men mine bedsteforældre og deres to døtre blev beskyttet på mirakuløs vis. Gennem

I deres søgen efter religionsfrihed blev mine forældre velsignet med, at de sidste dages hellige omkring dem viste venlighed og accept både i Tjekkoslovakiet og Canada.

denne udmattende og prøvende oplevelse plantede Herren et lille frø af tro og tillid i mine forældres hjerte.

Tro og forfølgelse

Da anden verdenskrig sluttede nogle få år senere, boede mine bedsteforældre stadig i Tjekkoslovakiet, da to unge missionærer bankede på deres dør. Efter de havde været med hende i den lille gren og var blevet undervist, fik de et vidnesbyrd om evangeliets sandhed og besluttede sig for at blive døbt. Men den aften de skulle igennem dåbsinterviewene, kom missionærerne og kirkelederne ikke. Ved det næste møde i grenen fandt mine bedsteforældre ud af, at alle missionærerne var blevet bedt om at forlade landet på grund af politisk uro. Enhver form for religiøs praksis ville også blive forbudt. Men ikke desto mindre bevarede den lille gruppe sidste dages hellige i området deres tro, og de blev nu ledet lokalt og ved præstedømmets nøgler. Mine bedsteforældre og min moster blev døbt i al hemmelighed i 1950.

I august 1968 sagde min familie farvel til deres hjem i Prag og begav sig stille på vej mod Østrig.

I de år der fulgte blev medlemmer af grenen, deriblandt min bedstemor og min mor (der nu var teenager) sommetider ført væk af det hemmelige politi, hvor de blev forhørt om deres religiøse udøvelse. En gang blev min bedstemor voldsomt krydsforhørt i fem timer. Her fortalte de hende, at de ville smide hende i fængsel i fem år, hvis de fandt ud af, at hun havde undervist sine børn om sin tro.

Hun skrev senere: »Jeg bevarede roen og sagde: »Hvis I synes, at jeg gør noget forkert ved at fortælle mine børn om min tro, så kan I lukke mig inde.« De svarede ikke. Fra da af tog de mig regelmæssigt ind til afhøring. De talte imod Kirken, og de prøvede at røkke os fra vores tro. Jo mere de forsøgte, jo mere holdt jeg fast i Kirken, for den sande Kirke har altid blevet genstand for forfølgelse.«

Min mor skrev i sin dagbog: »I disse meget svære år, har medlemmerne mødtes i grenspræsidentens lejlighed om søndagen. Vi kunne ikke synge højt, så vi hviskede. Vi ønskede ikke at vores grenspræsident havnede i fængsel. I 18 år holdt vi møder på den måde, og vi drømte om, at vi alle sammen engang ville være i stand til at tage til Rocky Mountains og slå os ned i Salt Lake City.« De havde håbet, selvom det dengang var meget sjældent, at familier fik de fornødne tilladelser til at forlade landet.

Da min mor kom i tyverne, bad hun længselsfuldt om at kunne blive gift med et medlem af Kirken og blive besejlet i templet.

Fandt et nyt liv

Min far, der var opvokset i en lille landsby, boede i byen for at gå i skole, hvor han mødte min mor. Min mor var begyndt på sin karriere som professionel operasanger. Da de lærte hinanden at kende, præsenterede hun ham for Kirken. Selvom han endnu ikke var blevet døbt, blev mine forældre gift den 18. februar 1967.

Ved årets udgang blev de velsignet ved, at min storebror ankom til verden. Otte måneder efter han var blevet født, modtog grenspræsidenten en åbenbaring om, at medlemmerne skulle forberede sig på at blive ført ud af landet til et sted, hvor de måtte dyrke Gud, som de ville.

I august 1968 invaderede russerne Tjekkosllovakiet, hvilket medførte kaos ved grænserne og over hele landet. Grensmedlemmer, som lydigt havde forberedt det, flygtede til Wien i Østrig.

Min bedstemor, som forlod landet sammen med mine forældre, skrev: »Om natten, da alle i opgangen sov, sagde vi farvel til vores hjem og listede stille ud i frygt for, at barnet ville begynde at græde. Vi var nødt til at gøre dette i dybeste hemmelighed, for der boede tre spioner i opgangen, der arbejdede for det hemmelige politi. Vi blev velsignet af Herren. Vi kom væk. Da vi tog af sted, vidste vi, at vi aldrig ville komme tilbage, men vi vidste heller ikke, hvor vi skulle hen, når vi først var kommet til Wien. Men

Mine forældre havde ikke andet end en kuffert, en klapvogn og nogle få dollars, da de ankom til Calgary. De canadiske medlemmer begyndte straks at hjælpe min familie med transport, indkøb og at finde et sted at bo.

det kunne vi ikke bekymre os om da. Herren havde åbenbart sine løfter til os for grenspræsidenten, hvis vi var trofaste mod ham.»

Blev budt velkommen i et nyt land

Min bedstemor, mine forældre og to andre familier boede i kælderens i kirkebygningen i Böcklinstrasse i Wien i over en måned. I løbet af den måned blev min far undervist af missionærerne og døbt. Mange i de tre familier fandt arbejde, og de skrabede deres lønninger sammen, indtil de alle var i stand til at emigrere til Calgary i Alberta i Canada. Grundet dårligt vejr i Calgary landede deres fly i Edmonton den 5. november 1968.

Det må have været et kolossalt offer at lade sine slægtninge, sin kulturelle baggrund og elskede fædreland bag sig, men på mange måder skulle de virkelige prøver først til at begynde. Da mine forældre blot ankom til Calgary med en kuffert, en klapvogn og 32 canadiske dollars – havde de stort behov for hjælp.

De canadiske medlemmer begyndte straks at hjælpe min familie, de sørgede gavmildt for hjælp med transport, indkøb og en lejelejlighed. I løbet af en uge havde mine forældre og min bedstemor et hjem med senge, et bord og stole, en sofa, en børneseng, sengetøj, tallerkener og tilmed mad i skabene. Min mor skrev i sin dagbog, hvor overraskende og dejligt det var at se alle disse uventede møbler, og hvor taknemlig hun var for den hjælp, de havde fået.

Men samtidig med taknemligheden var der dog også andre følelser. Kulturchokket var ganske reelt og svært at håndtere. Det første år i Calgary var fyldt med engelskklasser og lange ture til arbejdet for far. De gjorde alt de overhovedet kunne for at føle sig hjemme,

men det var stadig en svær tid med så meget omstilling. De hellige i deres nye menighed i Calgary arbejdede sig igennem sprogbarrieren og blev et støttesystem for de nyankomne medlemmer. Hver søndag fandt min familie fornyet styrke ved at komme til nadvermødet for at forny deres pagter, og de stolede på, at Ånden ville lære dem engelsk.

Evighedens velsignelser

Vores familie på fem personer blev beseglet til hinanden i templet i Cardston i Alberta i oktober 1976. Min mor havde sat sig et mål om denne dag mere end tyve år tidligere og endelig blev hendes bønner besvaret i et land og på et sprog, hun aldrig havde forestillet sig som ung. Dengang var jeg næsten 8 år gammel, og jeg har vidunderlige minder om mine forældres strålende øjne og smil, da vi børn kom ind i beseglingsværelset.

Min bedstemor var også i templet den dag. Jeg husker hendes begejstring, da hun fik øje på lysene på templet, da vi ankom til Cardston. Da hun nogle år senere gik på pension, flyttede hun til Cardston og brugte mange timer på tjeneste i templet. Hun elskede at spille på orgel og hjalp med at fremme ærbødigheden der. Hendes vidnesbyrd og kærlighed til Frelseren kom til udtryk i hendes venlighed mod alle, hun kom i nærheden af. For mig er hun et eksempel på en stærk sidste dages hellige kvinde.

Jeg føler en dyb taknemlighed for mine forældre – pionererne i min familie – fordi de opgav deres karrierer, slægtninge, fædreland og deres ejendele. Alt det de opgav virker af meget, men Herren har velsignet dem – og deres efterkommere – overmåde for at efterleve evangeliets principper. ■

Forfatteren bor i Idaho i USA.

TJEN FLYGTNINGENE

»Det er vores håb, at I i bøn vil beslutte, hvad I kan gøre – i overensstemmelse med jeres tid og omstændigheder – for at hjælpe de flygtninge, der bor i jeres nabolag og lokalsamfund. Det er en mulighed for at tjene på egen hånd, i familien og gennem en organisation for at tilbyde ven-skab, at være mentor og udføre anden kristuslignende tjeneste.

Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident, »Jeg var fremmed«, Liahona, maj 2016, s. 14.

EN BLÅ ELPÆRE

Min mor og far var ikke enige om, hvordan der skulle pyntes op i hjemmet ved juletid. Min far var farveblind, så for ham var rødt, grønt og brunt ens og lige kedeligt. Men den blå farve var klar og smuk. Han var også en stor tilhænger af Brigham Young University football – og de havde blå i deres logo.

Eftersom blå var hans yndlingsfarve, ville han gerne sætte blå lys op. Men min mor syntes ikke, at blå var en julefarve, så hvert år hang far pænt røde, grønne og hvide lyskæder langs taget. For at drille mor skiftede han en af de hvide pærer ud med en blå. Så man godt efter, kunne man se

et enkelt blåt blandt de røde, grønne og hvide lys.

Det blå lys sad forskellige steder fra år til år. Sommetider var det gemt i et hjørne, hvor ingen ville bemærke det, men sommetider satte han det over garagen eller forrest på huset. Det var en leg, mor og far havde.

Et år døde min far uventet to dage inden jul. Ved hans begravelse blev historien om, at den blå elpære kom op hvert år fortalt. Den følgende nat kiggede min mor ud af vinduet. Tværs over vejen lyste der et blåt lys blandt alle de hvide på naboens veranda. Indenfor nogle få dage havde mange naboer og venner sat en blå pære i

deres julelyskæder. Nogle dekorerede oven i købet hele træer i blåt.

Jeg er taknemlig for, at min mors venner og naboer viste hende kærlighed ved at pynte op med blå lys. De hjalp mig til at forstå, hvad det betyder at »sørge med dem, der sørger ... og at trøste dem, der står i behov for trøst« (Mosi 18:9). Jeg er taknemlig for den gave, som vor himmelske Fader gav os i form af hans Søn. Takket være Jesus Kristus vil jeg se min far igen en dag. ■ Amy Brown er fra Utah i USA

Så man godt efter, kunne man se et enkelt blåt blandt de røde, grønne og hvide lys.

Da hun gik, kunne vi se, at hun holdt bogen helt ind til hjertet.

ILLUSTRATION: STAN FELLOWS

GIV GLÆDE

Min mand og jeg tjente som missionærer i Tarbes i de franske Pyrenæer. Det var juleaften, og vi besluttede os for at tage ned i byen til Verdunpladsen og give eksemplarer af Mormons Bog væk. Gaderne var øde, og vi kom i tvivl om, hvad vi skulle gøre med alle vores bøger. Pludselig fik vi øje på en ung mand, der ikke virkede til at vide, hvor han var på vej hen.

Vi gik hen til ham og tilbød ham en Mormons Bog. Han blev glad, mens han hørte os fortælle om evangeliet.

Han forklarede, at han var alene denne juleaften, og han ville bruge den på at læse Mormons Bog, så han ikke følte sig alene.

Da han var gået, så vi os omkring på gaden igen og så en kvinde, der roligt kom gående imod os denne kolde aften. Der skød et glimt af glæde frem i hendes øjne, da vi gav hende en Mormons Bog. Hun fortalte os, at hun for nylig var blevet enke og hun var glad for vores omsorg. Hun sagde, at hun var meget

taknemlig. Da hun gik, kunne vi se, at hun holdt bogen helt ind til hjertet.

Den aften gav vi hver eneste Mormons Bog, som vi havde taget med, væk. De fleste af de mennesker, som vi gav dem til, var ensomme, plagede og i stort behov for kærlighed. Den aften tog vi hjem med en følelse af, at vi havde fået det største julegave, man kunne få på grund af den glæde, vi havde været i stand til at give andre. ■

Jeannine Denise Fabre er fra Saint-André-les-Vergers i Frankrig

HILS PÅ JESUS

Efter flere ugers spændt venten var det endelig juleaften. Vi havde næsten hele familien hos os – bedstemor og bedstefar, vore tre døtre og deres mænd og børn. Mørket faldt på, og lysene i gaderne blev tændt. Husene var smukt pyntet op, og man kunne skimte juletræslysene i vinduerne.

Vi var ved at gøre os klar til at tage til krybbespil, som Kirken i mange år have opført i Calgary i Alberta i Canada. Hver juleaften så vi frem til at skulle til udendørs-krybbespillet med æsler, får, vise mænd, hyrder, romerske soldater, engle og et godt lydanlæg. Det gav en følelse af fred,

kærlighed og den sande mening med julen i vores hektiske fejring.

Vi ankom til Heritage Park, hvor krybbespillet fandt sted og snart nød vi den smukke musik fra Tabernakelkoret og historien om Frelserens fødsel. Lauren, vores ældste barnebarn, var tre år dengang. Hun blev betaget af synet, lydene og den historie, der udfoldede sig for os. Man kunne se vores åndedræt i den kolde aftenluft under den stjerneklare himmel. Vi så på dem, der spillede Josef og Maria, der tog til Betlehem for at følge kejserens befaling. Kvinden, der spillede Maria, skulle snart føde (se Luk 2:5), og der var ikke plads til dem andre

steder end i stalden. Der fødte Maria »sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe« (se Luk 2:7). Spotlys gled over bakken, hvor vi kunne se folk, der forestillede hyrder, der »holdt nattevagt over deres hjord« (se Luk 2:8). Pludselig dukkede en skuespiller, der var klædt ud som engel, frem i luften, og der strålede et klart lys om ham. Lauren råbte i spontan kærlighed: »Jesus, det er mig, Lauren!«

Alle omkring os hørte hendes hilsen og smågrinede – glædeligt overraskede. Det var en uskyldig forveksling, men den gjorde krybbespillet mindeværdigt for os. Lauren

ENGLENADVERMØDE

vidste, at Jesus kendte hende, og vi blev mindet om, at vi godt ved, at han kender os hver især. Vi tænkte på, om Lauren havde en erindring om sin Frelser, som hun blot tre år tidligere havde forladt. Laurens spontane hilsen gav os håb om, at vi også vil genkende ham, når vi møder ham. Hendes kærlighed til Frelseren og hans kærlighed til Lauren varmede hjerterne den iskolde juleaften. ■
Greg Prince er fra Alberta i Canada

Pludselig dukkede en skuespiller, der var klædt ud som engel, frem i luften, og der strålede et klart lys om ham.

Nogle få dage efter Thanksgiving begyndte min treårige søn, Drew, at blive syg. Hver morgen vågnede han, spiste morgenmad og fik tøj på og virkede til at have det fint, men som dagen skred frem, blev han sløv og ville ikke spise noget.

Dette fortsatte i flere uger. Og fredag den 18. december bar jeg til sidst Drew hen til lægen omkring klokken 3 om eftermiddagen. Drew kunne hverken stå eller gå og hans hud var askegrå.

Jeg så på lægen og sagde: »Sådan har han haft det hver eftermiddag og aften i de sidste tre uger.« Lægen kastede et hurtigt blik på Drew og indlagde ham straks på hospitalet. Her tog de nogle prøver, men de kunne ikke finde ud af, hvad der var galt med ham.

Den næste dag blev Drew overført til et andet hospital. Søndag morgen havde jeg mistet modet. Efter to dages prøvetagninger på to forskellige hospitalet, var der stadig ingen, der vidste, hvad min søn fejlede. Oven i det hele var det den sidste søndag inden jul. Det var det nadvermøde på hele året, jeg bedst kunne lide med juleprogrammet, og jeg ville gå glip af alle de smukke sange og taler i menigheden.

Da min mand og jeg gik med Drew hen mod det rum på hospitalet, hvor

der blev holdt nadvermøde, var jeg ret modfalden. Jeg gik hen til bordet, hvor programmet lå og tog et, og jeg fortsatte med at gå fremad og kigge nedad, da jeg stødte ind i nogen.

Jeg så mig om og sagde »Undskyld«, men der var ikke nogen. Da jeg kiggede ind i lokalet, hvor der skulle være nadvermøde, lignede det et auditorium. På forhøjningen var der stole til talerne, et klaver og et bord til nadveren med et par stole bag. Rummet var halvfylt med seks syge børn og deres forældre, mange gik rundt med drop.

Da jeg kiggede rundt i lokalet, følte jeg, at der var engle til stede. Vi satte os ned, og tårene begyndte at løbe ned ad mine kinder, for jeg følte Guds kærlighed til de af hans børn, der var syge og havde ondt. Dem, der måtte ligge på hospitalet med alle mulige sygdomme på den mest vidunderlige tid af året.

Det viste sig at blive det smukkeste nadvermøde, jeg har været med til i mit liv.

Lægerne fandt aldrig ud af, hvad der var galt med Drew. Han fik noget medicin til behandling af symptomerne og derefter blev han udskrevet fra hospitalet næste dag. Der har ikke været nogle eftervirkninger siden, men det julenadvermøde vil jeg altid huske. ■

Carrie Ketchum er fra Nevada i USA

**Ældste
Chi Hong (Sam)
Wong**
De Halvfjerds

Tro, håb og næstekærlighed er sammentvundne dyder

Selvom Moronis Bog i Mormons Bog er forholdsvis kort med sine 10 kapitler, så rummer den en masse vidunderlige råd. Både Moroni og Mormon belærer os om værdifulde evangeliske principper. Da Moroni færdiggjorde sin fars forkortelse af Mormons Bog, gentog han flere gange sin fars belæring om sammenhængen mellem tro, håb og næstekærlighed. Moroni og Mormon ønsker tydeligvis at understrege vigtigheden af disse tre principper.

I mine tidligere studier af Mormons Bog plejede jeg at betragte disse tre principper som byggesten. Først kom troen, så håbet og derpå næstekærligheden. Det virkede som en logisk rækkefølge. Efterhånden som vores tro vokser, og vi øger vores studium og viden, begynder vi at anvende princippet om håb. Tro og håb former os og leder os ad de stier, som Frelseren

gik, og vi begynder at udvikle næstekærlighed.

Men som jeg i den senere tid har studeret, er jeg kommet frem til en anden forståelse af tro, håb og næstekærlighed. Nu ser jeg dem mere som sammentvundne dyder, der hver spiller en afgørende rolle for vores udvikling og definition af et vidnesbyrd.

Vores datter, Joy, er glad for at lave dyr og ting af balloner, som hun vikler sammen. Da jeg en dag så hende gøre det, kom jeg til at tænke på, hvordan man laver et reb ved at tvinde adskillige tråde sammen. Det hjalp mig til at visualisere min nyvundne forståelse af tro, håb og næstekærlighed som tråde, der til sammen danner et robust reb.

Tro: »I skal få kraft«

Tro på vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus er

**Når vi væver tro,
håb og næstekær-
lighed ind i vores
dagligliv, bliver vi
ægte efterfølgere
af Frelseren,
Jesus Kristus.**

fundamentalt – og ikke blot for at opnå evigt liv, men også for vores liv her på jorden. »Og Kristus har sagt: Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt« (Moro 7:33). Jeg har anvendt denne troens kraft mange gange i mit liv. Og jeg har forladt mig på, at troen bar mig igennem svære tider

Mens jeg studerede på Brigham Young University i Hawaii, befandt jeg mig i helt nye omgivelser og engelsk var et fremmedsprog. Det var udfordrende og jeg vidste, at jeg havde brug for akademisk hjælp for at beholde mit stipendium. Uden ville jeg miste min plads på studiet. Derudover havde jeg lovet mig selv, at jeg ikke ville læse lektier om søndagen.

En dag, mens jeg læste i Lære og Pagter var der et vers, der gjorde et særligt indtryk på mig. Da jeg læste i afsnit 109 vers 7 faldt jeg over denne linje: »Stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro.« Dette vers blev nøglen til min akademiske succes. Med tro og flittigt studium seks dage om ugen, blev jeg velsignet i mine studier. Nogle på mit hold forstod ikke, hvordan jeg kunne klare mig så godt uden at læse om søndagen, som de gjorde. Det, jeg lærte, var, at det at lære ved tro kan overvinde mange udfordringer.

Jeg havde en lignende oplevelse, da jeg forsøgte at skabe mig en karriere i erhvervslivet. Jeg blev tilbudt en storartet jobmulighed, men den ville sandsynligvis kræve, at jeg arbejdede om søndagen. Jeg havde forpligtet mig til ikke at arbejde på sabbatsdagen. Så jeg afslog tilbuddet. Jeg kunne ikke gå på kompromis med mit løfte om at holde sabbatsdagen hellig. Ligesom på universitetet blev jeg senere velsignet med mange andre muligheder i erhvervslivet, som ikke tvang mig til at gå på kompromis og gjorde mig i stand til at tilegne Herren mine søndage.

Når vi tvinder vores imaginære reb, som forbinder os til guddommelige velsignelser, så lad os begynde med en stærk tråd af tro.

Håb: »Håb om at blive oprejst til evigt liv«

Vi håber på mange ting. Det kan være en forfremmelse på arbejdet; at vores børn vil klare sig godt; at vi kan

leve op til forventningerne i vore kirkekaldelser; at vi forholder os raske, at vi vil have det, vi har brug for til livets opretholdelse for os og vores familie. Men hvor kommer den højeste form for håb fra, og hvor kan det føre os til?

Mormon sagde: »Derfor vil jeg tale til jer, som tilhører kirken, og som er Kristi fredsommelige tilhængere, og som har fået et tilstrækkeligt håb, ved hvilket I kan gå ind til Herrens hvile« (Moro 7:3).

Da Mormon fortsætter sin opfordring til os om at blive Kristi sande tilhængere, vender han igen til emnet håb, når han spørger: »Og hvad er det, I skal håbe på?« Derpå besvares dette meget vigtige spørgsmål: »Se, jeg siger jer, at I skal have håb om ved Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv, og dette på grund af jeres tro på ham i overensstemmelse med løftet« (Moro 7:41).

Den form for håb adskiller sig fra almindeligt håb. Dette guddommelige håb kommer gennem Jesu Kristi forsoning. Det er et evigt håb. Uden dette håb ville vi komme i kirke hver uge uden at vide, at alle disse storslåede velsignelser er inden for vores rækkevidde. Gennem Kristus kan vores håb lede os tilbage til vor himmelske Fader og evigt liv.

Ved en nylig generalkonferencetale kom præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab med denne udtalelse: »[Faderen] lod gennem sin Søns sonoffer

tilvejebringe det håb, som trøster os, uanset hvor hård vejen tilbage til ham måtte være.¹ Ved håb kan vi se de velsignelser og muligheder, der venter os, når vi forbliver trofaste i Jesu Kristi evangelium og tjener ham af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke.

Og med det in mente – lad os så tvinde endnu en tråd ind i vores reb, en tråd af håb.

Næstekærlighed: Skænket alle sande tilhængere

Den tredje dyd der forstærker vores reb er næstekærlighed. Vi begynder at udvikle næstekærlighedens gave gennem vores oprigtige indsats for at blive som Frelseren. Men det fulde mål af denne gave skænkes os dog af Gud, når vi oprigtigt søger den i bøn. Når vi følger ham, som gav os liv, begynder vi at lære den sande betydning af næstekærlighed, som er »Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47).

Som Mormon sagde: »Bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48). Som *fredsomme* tilhængere, har vi måske opnået tilstrækkeligt med håb, men for at blive begavet med næstekærlighed, er vi nødt til at blive *sande* tilhængere. Dersom vi er *sande* tilhængere, vil vi blive ham mere lig, som er meningen med livet.

Når vi planter Kristi rene kærlighed i vores hjerte, er vi mere tilbøjelige til at tillægge os den guddommelige egenskab – næstekærlighed – og at tjene både Gud og vore medmennesker. »Hvis et menneske er sagtnodigt og ydmygt af hjertet og ved Helligåndens kraft bekender, at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis nære næstekærlighed; for hvis han ikke nærer næstekærlighed, er han intet; derfor må han nødvendigvis have næstekærlighed« (Moro 7:44).

Vi har nu tre vigtige tråde i vores reb. Lad os nu se, om de virker sammen.

Alle tre arbejder sammen

»Derfor må der være tro; og hvis der må være tro, må der også være

håb; og hvis der må være håb, må der også være næstekærlighed.

Og medmindre I nærer næstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige; ej heller kan I blive frelst i Guds rige, hvis I ikke har tro; ej heller kan I, hvis I intet håb har« (Moro 10:20-21).

Når tro, håb og næstekærlighed kombineres, er de ikke længere byggesten for mig; i stedet for er de tvundet ind i hinanden. Vi bliver ikke færdige med at opbygge tro, for dernæst at få håb og så til sidste tilegne os næstekærlighed. De arbejder og hænger sammen. Og når de tvindes sammen, virker de samlet i udformningen af vores karakter og vidnesbyrd. ■

NOTE

1. Se Henry B. Eyring, *Liahona*, maj 2015, s. 20.

VI SKABER SELV VORES EGEN LYKKELIGE SLUTNING

Juri Kutepov

Jeg havde været medlem af Kirken i 10 år, da jeg modtog en bekræftelse af, at jeg skulle begynde at kigge mig om efter en partner. Jeg forstod læresætningen om evigt ægteskab, og jeg havde bedt inderligt om sådant et ægteskab og muligheden for at stifte familie. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle finde en sidste dages hellig kvinde i Samara i Rusland, hvor jeg boede, men jeg stolede på, at Herren ville hjælpe mig (se 1 Ne 3:7).

I 2009 blev jeg inviteret til at deltage i en række konferencer for enlige voksne, der blev holdt rundt om i ti forskellige byer i Samara-missionen. Jeg håbede på, at disse aktiviteter kunne blive en anledning til at møde min evige ledsager.

Jeg var glad for at deltage på konferencerne, der på mange måder var opbyggende, men månederne gik og jeg havde stadig ikke mødt nogen at date.

Jeg begyndte at blive lidt urolig og bad Herren om hjælp. Som respons fik jeg en tanke, der advarede mig mod at lade mig friste til at søge et forhold med en uden for Kirken.

Jeg vidste, at profeterne havde sagt, at vi bør stræbe efter at blive gift i templet, og jeg vidste, at det ville være umuligt at opnå en fylde af glæde, hvis min partner og jeg ikke stod sammen om at følge Frelseren. Jeg fortsatte med at bede om at have den åndelige styrke til at modstå en sådan fristelse og om Herrens hjælp til at følge hans plan for mig.

I mellemtiden begyndte jeg at forberede mig på min regelmæssige tur til templet i Helsinki i Finland, hvor jeg ville tilbringe en uge.

På toget mødte jeg tre andre medrejsende, deriblandt en kvinde ved navn Mariya, som jeg opdagede var ugift. Hun var betagende både fysisk og åndeligt, og jeg undrede mig over, at jeg aldrig tidligere havde mødt en

Jeg havde bedt om at finde min evige ledsager, men jeg havde ikke forventet at finde hende lige ved siden af mig i toget på vej mod templet.

kvinde som hende. Jeg tænkte tilbage på min tidligere advarsel om at lade mig friste til et forhold med en uden for Kirken.

»Vær stærk,« tænkte jeg. »Hold fast i dine principper. Du finder en værdig og vidunderlig søster i Kirken.«

Jeg tænkte, at jeg i det mindste kunne være en god medlemsmissionær og måske fortælle hende om

evangeliet, og i håb om inspiration trak jeg min Mormons Bog frem for at læse i den, hvilket hun måske ville bemærke. Ganske overraskende sagde Mariya: »Jeg tror godt, jeg ved, hvor du er på vej hen!«

Jeg kiggede op og så, at hun sad med sit eget eksemplar af Mormons Bog. Hun var også medlem af Kirken og på vej til templet.

Næste morgen gik turen videre med bus til Helsinki, og jeg fandt ud af, at Mariya var fra Voronezh – en by i den vestlige Moskva-mission. Jeg fattede umiddelbart sympati for hende og bad inderligt om vejledning. Og jeg modtog en god fornemmelse i hjertet.

»Vorherre, vi har kun en uge i templet,« sagde jeg i min bøn. »Vil du ikke nok hjælpe os til at lære hinanden bedre at kende i den tid.«

Og det gjorde vi. Indimellem tempsessionerne, gik vi ture, spiste sammen, handlede og talte sammen. Da ugen var forbi, tog vi begge hjem – Mariya til Voronezh, og jeg til Samara. Men vi rejste frem og tilbage mellem hinanden for at lære hinanden bedre at kende, og den 14. september 2010 blev vi gift i det nyindviede tempel i Kijev i Ukraine.

Mariya og jeg lever nu lykkeligt sammen i Voronezh. Vi ved godt, at det er eventyr, der slutter med sætningen – »og de levede lykkeligt til deres dages ende.« I det virkelige liv må vi selv sørge for, at tingene ender

lykkeligt ved altid at bevise os trofaste mod Herren ved at holde vore tempelpagter, arbejde på at styrke vores ægteskab og stræbe efter at være mere som Jesus Kristus.

Vi er taknemlige for vores mirakuløse møde og håber, at vores historie vil indgyde andre, der søger efter deres evige ledsager, håb og styrke. Andres historie ender måske ikke som vores gjorde, men Mariya og jeg ved, at Herren hører vore oprigtige bønner, uanset hvilken udfordring vi har. Han elsker hver eneste af os og bekymrer sig om os alle. Hvis vi giver ham lov, vil han lede os på livets vej og lade alle ting tjene os til gode (se L&P 90:24). ■

Forfatteren bor i Voronezh i Rusland.

GUDS RUTEBSKRIVELSE TIL LYKKE

»Vi søger alle efter lykke, og vi forsøger alle at finde

en måde at leve lykkeligt på til vores dages ende. Sandheden er, at Gud ved, hvordan vi når dertil! Og han har lavet et kort til jer. Han kender vejen. Han er jeres elskede himmelske Fader, som ønsker jeres bedste, og at I bliver lykkelige. Han ønsker med al en Faders fuldkomne og rene kærlighed, at I når jeres himmelske bestemmelsessted. Kortet er tilgængeligt for alle.«

Se Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Lev lykkeligt til jeres dages ende«, *Liahona*, maj 2010, s. 125.

STYRKE TIL AT VÆLGE

Michael Pickett

Jeg var helt oppe og flyve en dag, hvor en mand ringede mig op og fortalte, at han havde set mit bodybuilderprogram, og at han gerne ville sponsorere mig. Han ville betale for mit tøj, mine proteiner og rejserne til Europa og de shows, der var der. Han sagde endda, at jeg kunne komme i et blad. Bodybuilding var min passion, og jeg havde drømt om dette! Det eneste problem var, at jeg lige havde sendt mine missionspapirer ind nogle dage før. Jeg fortalte manden, at jeg ville tænke over det og vende tilbage.

Det var en af de sværeste beslutninger i mit liv. For mine forældre var det helt udelukket at takke ja til sponsoren. De sagde: »Du får måske chancen igen efter din mission.« Men jeg kunne ikke slå det ud af mine tanker. Jeg vidste, at jeg burde tage på mission og tjene Herren, men min drøm var lige inden for rækkevidde.

Jeg spurgte en masse venner om, hvad de syntes, jeg skulle gøre. Nogle sagde, at jeg skulle takke ja til sponsoren, og andre sagde, at det var Satan, der modarbejdede mig, fordi han ikke ville have, at jeg tog på mission.

En dag kom en af mine rigtig gode venner med et citat af præsident Ezra Taft Benson (1899-1994): »Mænd og kvinder, som overlader deres liv til Gud, vil opdage, at han kan få meget mere ud af deres liv, end de selv kan. Han vil gøre deres glæde dybere, udvide deres visioner, skærpe deres opfattelsesevne, styrke deres muskler, opløfte deres ånd, mangedoble deres velsignelser, øge

deres muligheder, trøste deres sjæl, give dem venner og udøse fred.«¹

Det citat ramte mig virkelig. Og ligeledes gjorde et skriftsted, som jeg læste i Mormons Bog: »Og dersom menneskenes børn holder Guds befalinger, giver han dem næring og styrker dem og sørger for midler, hvorved de kan udføre det, som han har befalet dem« (1 Ne 17:3).

Ved hjælp af dette citat og skriftsted og min familie og venners støtte besluttede jeg mig for at tage på mission og jeg blev kaldet til at tjene i Cochabamba-missionen i Bolivia.

At tage på mission var den bedste beslutning, jeg nogensinde har truffet. Jeg var vidne til utallige velsignelser, mens jeg tjente, deriblandt at jeg hurtigt var i stand til at lære spansk.

Herren velsignede også min familie. Mens jeg var på mission, modtog jeg e-mail fra mine forældre, hvori der stod, at min storebror havde været i kirke for første gang i 12 år. Han lagde senere sit arbejdsskema om, så han kunne komme hver søndag, og han

satte sig et mål om at læse Mormons Bog. Min lillebror, som også havde haft det svært, ændrede også nogle ting i sit liv og styrkede sin tro. Min fætter blev aktiv igen og begyndte at tage til templet hver uge for at gøre dåb for de døde. Vi er i sandhed blevet velsignet. ■

Forfatteren bor i Californien i USA.

NOTE

1. Se Kirkens præsidenters lærdomme: Ezra Taft Benson, 2014, s. 42-43, fremhævelse tilføjet.

Tjene som missionær eller blive professionel bodybuilder? Min ven gav mig et skriftsted og et citat, der hjalp mig til at træffe valget.

VÆR EN *RIGTIG* HELT

Charlotte Larcabal

Kirkens Tidsskrifter

Tænk på jeres yndlingshelt. Parat, start! Tænker I på en heltemodig vovehals, der slås mod en overvældende modstand? Eller en charmerende eventyrer med perfekt frisure? Kan I komme i tanke om nogen fra skriften?

Hvad med Nefi, Noa, Abish eller Peter? De bekæmpede ikke hæere med deres bare næver eller skarpe bemærkninger, men de var det, man kan kalde *rigtige* helte. De udøvede tro, satte deres lid til Gud og satte i gang. De greb til handling.

Kniber det nogen gange for jer at komme i gang, fordi I ikke har fået tydelig og let udførlig instruks? Måske er der nogen i din klasse eller dit kvorum, der ikke har været så meget i kirke. Tøver I så med at række ud mod dem, fordi I ikke er helt sikre på, hvad I skal gøre? Inspiration er vigtigt, og vi bør

Det er ikke nogen tilskuersport at trænge sig frem. Kom op og i gang!

altid stræbe efter den. Men det betyder ikke, at man sidder og venter på en SMS fra en engel, før vi går i gang med noget godt. Vor himmelske Fader ønsker, at I bliver venner med den person. Han ønsker, at vi kommer i gang og griber til handling.

Hvad var der sket, hvis Nefi, Noa, Abish eller Peter bare havde ventet? De havde alle svære ting at udføre. Sæt nu, at de havde valgt bare at sætte sig med en småkage og lidt at drikke, indtil de fik nærmere instrukser. Så ville meget have set anderledes ud ...

Vent og se?

»Jeg vil vente med at gøre det, Herren har befale, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at han bereder en vej for dem, så jeg gør ikke noget, før jeg præcist ved, hvad det er for en vej« (fiktiv version af 1 Ne 3: 7).

Snart efter, at Lehis familie havde forladt deres hjem i Jerusalem, befalede Herren Lehis sønner at vende tilbage for at få pladerne fra Laban. Men så vidt vi kan se, gav Herren dem ikke noget praj om, hvordan de skulle gøre det. Alt, Nefi og hans brødre vidste, var, at Herren have befale dem at få fat i pladerne. Føler I nogen gange, at I ikke aner, hvordan I skal gøre de ting, I formodes at gøre? (Måske er det en af grundene til, at Laman og Lemuel beklagede sig!) Det var op til Nefi at bruge sin hjerne og udøve tro og komme af sted og i gang. Men hvad

var der sket, hvis han bare var blevet og smølet? Hvis Nefi nu har afvist at rokke sig, før Gud gav ham en plan? Det var svært at få fat på de plader. Han og hans brødre forsøgte sig to gange uden held. Hvad nu hvis Nefi bare havde sat sig ved Jerusalems mure og ventet på, at Gud fortalte ham, hvad han skulle gøre?

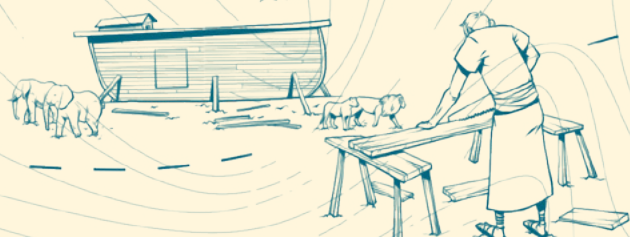
Så lå pladerne måske stadig i Labans skatkammer. Det var godt, at Nefi ikke ventede.

I stedet fulgte han Ånden »uden på forhånd at vide, hvad [han] skulle gøre. *Alligevel gik jeg af sted*« (1 Ne 4:6-7; fremhævelse tilføjet). Han afventede ikke bare, han lod ikke de ting, han ikke vidste, stoppe sig. Han vidste, at Gud ville åbne en udvej, og det havde han ret i. Da Nefi først var i gang og tog handling og trængte sig frem, vejledte og hjalp Herren ham.

Men hvorfor?

»Noa betvivlede alt, som Herren havde befale ham« (fiktiv version af 1 Mos 7:5).

Sommetider giver Gud ikke eksakte instrukser. Tag nu for eksempel Noa. Da Gud befalede Noa at bygge en ark, gav Gud ham målene, forklarede hvilke materialer han skulle bruge, og han gave tilmed Noa en passagerliste. I har måske modtaget tilsvarende specifikke tilskyndelser, og vi har alle modtaget specifikke bud, fx som principperne i pjecen *Til styrke for de unge*. Men selv når I ved præcist, hvad I skal gøre, tøver

I så *alligevel* nogen gange? Føler I jer nogensinde fristede til at stille spørgsmål til Herren i stedet for at adlyde ham?

Hvad nu hvis Noa havde hørt Herren og sagt: »Men hvorfor? Jeg forstår det ikke.« Hvad nu hvis han havde smidt sig på sofaen og nægtet at røre sig, før han forstod præcist, *hvorfor* Herren ville sende en syndflod, mens han i øvrigt spekulerede på, hvorvidt instrukserne overhovedet kom fra Gud?

Syndfloden ville være kommet, men ville der have været en ark? Og hvad med hele menneskeheden? Det var *virkeligt* godt, at Noa ikke bare lænede sig tilbage og stillede spørgsmål ved alting.

Nej, »Noa gjorde ganske, som Herren havde befalet ham« (1 Mos 7:5). Han betvivlede det ikke, han handlede i tro. Hvis de stilles i den rette ånd, er spørgsmål en god ting. Det kan hjælpe os til at vokse og lede os til mere sandhed. Men når vi afviser at gøre noget som helst, før vi modtager de svar, vi ønsker, så holder det at stille spørgsmål os tilbage. Noa havde måske også spørgsmål, men det holdt ham ikke tilbage. Selvom det virkede mærkeligt, byggede han arken på den tørre jord, samlede alle dyrene og lukkede sin familie inde i arken. Og da det begyndte at regne, var han sikkert glad for, at han havde gjort det. Noa handlede i tro, og Gud velsignede ham og hele hans familie.

Hold jer tilbage og se til?

»Da ... vidste hun derfor, da hun så, at alle Lamoni's tjenere var faldet til jorden, ... at det var Guds magt, og da hun antog ... at ... ved at de så dette syn ... ville tro på Guds magt, holdt hun sig derfor tilbage og håbede på, at der var nogen andre, der ville samle folket« (*fiktiv version af Alma 19:17*).

Abish var en lamanitisk kvinde. Hun havde været omvendt til Herren i mange år, men fordi hun levede blandt de vantro lamanitter, havde hun holdt sin tro hemmelig. Da Ammon underviste kong Lamoni om evangeliet, blev kongen og hele hans husstand overvældet af Herrens kraft. Abish indså, at dette var en lejlighed for hendes

venner og bekendte til endelige at se og tro på Guds kraft. Det var op til hende at samle folk til at vidne miraklet.

Men hvad nu, hvis hun ikke havde gjort det? Efter hun i årevis havde skjult sin tro, var det at løbe fra hus til hus for at fortælle alle det sikkert lidt skræmmende. Har I nogensinde følt jer tilskyndet til at åbne munden, men været bange for at gøre det? Det kan være svært at fortælle andre om sin tro. Hvad var der sket, hvis Abish bare havde holdt sig tilbage og håbet på, at folk bare var kommet af sig selv? Eller at nogle andre ville sige noget?

Ja, så var der ikke nogen, der havde samlet sig og set, at kong Lamoni og hans hus lå udstrakt på jorden som om de var døde eller hvordan de på mirakuløs vis rejste sig igen. De ville ikke have hørt kong Lamoni, dronningen eller Ammon undervise om evangeliet.

Det var godt, at hun ikke bare holdt sig tilbage. I stedet »løb hun derfor fra hus til hus og kundgjorde det for folket« (Alma 19:17). Hun havde et vidnesbyrd om Herren, og hun lod sig ikke stoppe af frygt. Hun ventede ikke bare på, at der var nogle andre, der sagde noget. Da hun fik chancen, tøvede hun ikke – hun løb! Abish handlede, og Herren velsignede hende, ved at mange af hendes landsmænd blev omvendt til evangeliet (se Alma 19).

Lyt til verden?

»[Jesus] sagde: »Kom!« Peter satte sig ned i båden og gik ikke på vandet hen til Jesus« (*fiktiv version af Matt 14:29*).

Som fisker kendte Peter en del til både. Peter vidste for eksempel godt, at når der raser en storm til søs, så bliver man i båden. Han vidste, at folk, der trådte ud på vandet, sank lige ned. Kan I forestille jer, hvad han må have tænkt, da han så Kristus gå på vandet?

Hvad var der sket, hvis han var blevet i båden? Alle ved, at folk ikke kan gå på vandet. Hvad nu hvis Peter kun havde fokuseret på det, verden ved? Sommetider synes Kristi og hans profeters lære at gå imod det, verden siger. Og det er let at lade sig overtale af og lytte til verden. Hvad nu hvis Peter havde fortalt Kristus, at det var uvidenskabeligt eller ulogisk

at gå på vandet? Eller hvis han havde været for bange til at træde ud og gå hen til Kristus?

Så ville han være gået glip af at dele en utrolig oplevelse med Mesteren. Han ville have misset en chance for at styrke sin tro, og han ville måske have betvivlet sin tro sidenhen, da han havde brug for den. Det er godt, at Peter ikke blev i båden. På trods af bølgerne, stormen og sin erfaring med vandet ønskede Peter at kravle ud af båden og gå hen til Kristus. Og på trods af alt, hvad verden vidste, gik Peter på vandet. Selv da han blev bange, var Kristus der for at gribe fat i ham (se Matt 14:28-31).

Mig? Helt?

I blev sendt her til jorden for at blive helte i jeres drama af et liv! Det betyder ikke, at I skal springe fra brændende bygninger eller køre flugtbiler hver dag. Det vil sige, at I træffer valg, griber til handling og trænger jer frem.

Herren lærer os, at vi »bør være ivrigt engageret i en god sag«. Han siger ikke eksakt, hvad den gode sag bør være, men han ønsker derimod, at vi gøre »meget af egen fri vilje og udvirke[r] megen retfærdighed« (L&P 58:27). Det betyder, at han stoler på, at I selv kan træffe beslutninger og afgøre, hvordan I vil udvirke retfærdighed. Ofte kommer hjælpen efter vi har udøvet tro og taget de første skridt.

Herren er der altid for at vejlede os, når vi har brug for det, men hvis man nægter at handle eller trænge sig frem og forventer, at Herren fortæller, hvad man skal gøre i detaljer, så er man »en lad og ikke en klog tjener« (se L&P 58:26). Og hvem ønsker at være en lad tjener, når man kan være en helt? ■

Jeg kæmper med at studere skrifterne. Hvorfor er det så vigtigt at studere dem?

Fra dette års GUF-tema, hvor I har lært om at »trænge jer frem med standhaftighed i Kristus« (2 Ne 31:20). I dette skriftsted lærer vi, at trænge sig frem indebærer, at man tager for sig af Kristi ord. Hvorfor er det vigtigt? Her er nogle forslag til, hvordan studium af skrifterne hjælper os med at trænge os frem:

- Præsident Thomas S. Monson har sagt, at »dersom I flittigt vil studere skrifterne, vil jeres kraft til at modstå fristelse og modtage vejledning fra Helligånden i alt I gør, blive større« (se »Gør jeres bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 68)
- I kan få et vidnesbyrd og styrke jeres tro, når I bønsumt studerer skrifterne. Det gælder især studium af Mormons Bog og at få et vidnesbyrd om dens sandfærdighed, som vil hjælpe jer til at vide, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var Guds profet og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand. (I kan læse mere om disse løfter i indledningen til Mormons Bog).
- I kan modtage personlig inspiration og svar på jeres spørgsmål gennem skrifterne. Når Gud kommunikerer til jer gennem skrifterne og sin Ånd, kan I få selvtillid og styrke til at trænge jer frem igennem enhver forhindring, I måtte støde på.
- Måske er en af de vigtigste årsager til at studere skrifterne, at de lærer os om Jesus Kristus og hvordan vi kan følge hans eksempel og lære. Efterlevelse af de principper, I læser om, vil hjælpe jer til at blive mere ligesom Frelseren.

Svar på mine spørgsmål

Har jeg spørgsmål, ved jeg, at jeg kan vende mig til skrifterne og finde svar. De er Herrens ord, og hans lære er uforanderlig. Jeg ved, at uanset, hvilken modgang jeg møder, vil skrifterne altid kunne give mig svar. De giver også svar på, hvor Kirken står omkring mange ting. Jeg ved, at dersom jeg studerer skrifterne omhyggeligt, vil det hjælpe mig til at have Helligånden med mig, som hjælper mig til skelne ret fra uret.

Emily A. er 17 år og fra Washington i USA

Min byrde blev lettet

Et år i skolen begyndte jeg at følge mig tynget af al livets stress. På

en af disse stressede dage bad jeg og læste 10 minutter i Mormons Bog. Mens jeg læste følte jeg en fantastisk varme fylde mit hjerte. Jeg følte mig elsket, opløftet og glad trods mine prøver. Jeg følte en utrolig fred, som jeg aldrig havde oplevet før. Ud fra den oplevelse forstod jeg endelig, hvad Frelseren mente, da han sagde: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer« (Joh 14:27). Jeg havde samme oplevelse flere gange i løbet af de næste uger, og det bar mig fremad trods mine udfordringer.

Chloe K. er 18 år og fra Wisconsin i USA

Kraft til forandring

Jeg havde ikke rigtig noget vidnesbyrd om Mormons Bog tidligere, men da jeg oprigtigt bad om Helligåndens vejledning, fik jeg

stærke følelser omkring Mormons Bog. Jeg havde allerede et ønske om at vide, om bogen var sand, så jeg begyndte bønsumt at læse og studere den. Linje på linje, forskrift på forskrift, modtog jeg personlig åbenbaring om, at den bog er sand (se 2 Ne 28:30). Jeg elsker Mormons Bog. Jeg værdsætter virkelige den lærdom, jeg får ved at studere den. Mormons Bog har en kraft, der kan lede til, at vi ændrer os til det bedre.

Ariel Candawan T. er 18 år og fra Filippinerne

Guds kærlighed

Ved hjælp af den kraft, de eksempler og lærdomme der er i skrifterne, har jeg været

i stand til at blive lydhør over for Helligånden. Skrifterne rummer en guddommelig kraft, som Gud kan bruge til at vejlede og undervise os. Så når som helst I føler jer alene, så læs skrifterne. Og husk at vor himmelske Fader har bevaret dem specielt til jer, så I kan vide, at han elsker jer.

Scott H. er 19 år og fra Wisconsin i USA

Godhed og lys

Jeg begyndte at læse Mormons Bog første gang, da jeg blev bikubepige. Jeg læste den fra ende til anden og tænkte, at det var det. Men jeg tog fejl. Der syntes at mangle noget i mit liv. Så jeg besluttede mig for at læse den igen og denne gang udvise større opmærksomhed. Da jeg gjorde det, kom der et lys tilbage i mit liv, som havde manglet, siden jeg blev færdig med den. Jeg forstod mere

og kom virkelig til at elske den. Læs den hele tiden, så sikrer du dig et liv med godhed og lys.

Kellie M. er 15 år og fra Utah i USA

Overvindelse af fristelse

At læse i skrifterne hjælper mig med at efterleve evangeliet i skolen. Jeg er lige begyndt på mellemstadiet, og der er mange dårlige ting og fristelser. Da jeg havde det svært med at modstå fristelse, prøvede jeg at læse beretninger i skriften for at finde løsninger på mine problemer. Det hjalp mig til at afvise fristelser og vende mig til evangeliet.

Blake C. er 12 år og fra Idaho i USA

Skrifternes styrke

Dette er mit første forsøg på at læse Mormons Bog. Mine yndlingskapitler er 2 Nefi 25-33. Indtil videre er det dem, der har styrket mig mest. Primarysangen »Skrifternes kraft« har aldrig været mere aktuel for mig. Jeg vidner om

EN KILDE AF KUNDSKAB

»Vi bør hver dag hunge og tørste efter åndelig viden. Denne personlige kutyme er grundlagt på studium, meditation og bøn. Nogle gange bliver vi måske fristet til at tænke: »Jeg har ikke brug for at studere skrifterne i dag. Jeg har allerede læst dem alle sammen«...

Men evangeliet er en kilde til kundskab, en kilde, der aldrig tørrer ud. Der er altid noget nyt at lære og føle hver søndag, ved hvert møde og i hvert et skriftsted.

Biskop Gérald Caussé, præsiderende biskop, se »Er det stadig vidunderligt for jer?« Liahona, maj 2015, s. 99-100.

sandfærdigheden af Mormons Bog og råder jer på det kraftigste til at studere den hver dag.

Sariah J. er 13 år og fra Arizona i USA

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Jeg har bedt om noget vigtigt, men jeg ved ikke, om jeg har fået et svar. Hvordan kan jeg vide det?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 15. januar 2017 på liahona.lds.org (klik på »Submit an Article«) eller via e-mail til liahona@ldschurch.org.

Vedlæg venligst følgende information: (1) Dit fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og dine forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges), hvis du er under 18 år, for at trykke dit svar og foto.

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Giv mere end gaver

Hvilken slags giver ønsker du at være?

Emmaline R. Wilson

Julen handler om Frelseren, Jesus Kristus og den ånd, der ligger i at give. Selvom det kan være dejligt at give og modtage gaver, så husk at vi kan give så meget mere end blot fysiske gaver. Hver dag kan vi give af vores tid, talenter og venlighed – og det er blot en lille del af meningsfulde måder at tjene på. Hvor godt klarer I jer med hensyn til at give uselvvisk? Tag denne quiz og find ud af det.

1

Du er ved at gøre dig klar til at tage i skole. Din mor spørger, om du kommer ned og spiser morgenmad, og hun har taget sig tid til at lave det, du bedst kan lide. Hvad gør du?

- A.** Råber: »Jeg er ikke klar« og tager din tid om at blive det, du kommer sent ned til morgenmad, så du ikke når bussen, og hun er nødt til at køre dig.
- B.** Spiser hurtigt morgenmad og suser ud ad døren, hun gør altid sådan noget – det er bare noget, mødre gør.
- C.** Takker mor, bliver hurtigt klar og tager dig tid til at spise med din familie.

2

Klokken er 10, og din lærer skal til at dele en prøve rundt. Du kender ikke din sidekammerat særlig godt, men du bemærker, at hun roder febrilsk i sin rygsæk. Hvad gør du?

- A.** Ignorerer hende. Du er også stresset og har brug for at friske noget op til prøven.
- B.** Ønsker hende held og lykke.
- C.** Spørger om hun leder efter noget. Da du hører, at hun mangler en blyant, giver du hende en af dine. »Behold den bare,« siger du med et smil.

3

Efter skole er der en på dit fodhold, der har det svært med at lave præcise afleveringer – det er dit speciale. Han kommer hen til dig efter træning og spørger, om du kan hjælpe ham. Hvad siger du?

- A.** At du har for travlt. Måske en anden dag.
- B.** Går modvilligt med til at spille ham nogle få gange, og giver ham et hurtigt råd, inden du skynder dig væk for at være sammen med vennerne.
- C.** Bruger adskillige minutter på at give ham gode råd og aftaler en anden tid, hvor I kan øve sammen.

4

Klokken halv seks sætter din mor dig af ved en forretning, hvor du skal købe en julegave til din søster. Hvad køber du?

- A.** Det er let. Du går lige efter den nye basketball, du har haft kig på i månedsvis.... Den synes hun sikkert også om, ikke?
- B.** Vælger den billigste ting på hendes ønskeseddel så bliver hun ikke skuffet, og så har det ikke stået dig i meget.
- C.** Finder den nyeste bog af hendes yndlingsforfatter. Du er spændt på at se begejstringen i din søsters ansigt, når hun åbner gaven!

Det er blevet sengetid, og du er udmattet. Du har endnu ikke fået læst i skrifterne.
Hvad gør du?

- A.** Satser på, at det tæller, at du læste i søndags.
- B.** Mens du leder efter dine skrifter, falder du over din yndlingsroman. En halv time senere kommer du i tanke om skrifterne og læser hurtigt en kort passage, inden du slukker lyset.
- C.** Ser både romanen og skrifterne, men beslutter dig for at prioritere vor himmelske Fader først og beder en hurtig bøn, inden du begynder at læse. Du skriver nogle af de tanker, du gør dig under studiet, ned og takker endnu engang vor himmelske Fader i bøn, inden du går i seng.

RESULTAT!

Hvis du primært har svaret **(A)**, bør du nok rette noget mere af din opmærksomhed mod andre mennesker. Husk, at det at give og tjene andre, giver alle involverede større glæde (se Matt 25:34-46).

Har du primært svaret **(B)**, så overvej, at »I har fået det for intet, giv det for intet« (Matt 10:8). Tænk over den større glæde, der ligger i at være en velvillig giver.

Svarede du mestendels **(C)**, så fortsæt med det! Dine handlinger viser, at du har julens sande ånd hos dig.

Overvej hvordan du kan give gaver fra hjertet til dem omkring dig i denne juletid. Uanset hvilke talenter du har, kan du hver dag finde en måde at vise andre kærlighed og påskønnelse på både i form af de gaver, du giver, og hvordan du giver dem. Det at give bliver en velsignelse og ikke en pligt, når vi forstår, at vi ved at tjene andre i virkeligheden tjener vor himmelske Fader (se Mosi 2:17). ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

GIV FRIT

»Jeg beder til, at vi vil blive berørt af andres følelser, at vi må give uden følelse af tvang eller uden forventning om at få, og at vi må vide, at ofre bliver gjort søde for os, når vi værdsætter den glæde, de bringer en anden.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Gaver til din fremtidige familie«, *Liahona*, jan. 2014, s. 49.

Den missionærtjeneste JEG HAVDE BRUG FOR

Jeg er medlem af Kirken, men jeg havde også brug for en missionær.

Gabriel Costa Silva

Da jeg blev 17, var alle mine venner væk. De var flyttet langt væk, tjente på mission eller også var vi ikke venner mere. Selv om jeg havde min familie, følte jeg mig alligevel alene. Jeg følte ikke, at jeg havde nogen støtte uden for hjemmet, og jeg passede ikke ind blandt andre, selv om jeg forsøgte.

En dag kom de nye missionærer i vores menighed hjem til os for at præsentere sig. De spurgte, hvordan de kunne hjælpe os. Jeg brød mig ikke om, hvad de sagde, for jeg kunne kun tænke på, hvor ked af det og ensom jeg var. Så sagde missionærerne, at de meget gerne ville have min hjælp til at undervise nogen. Jeg blev overrasket! Hvorfor spurgte de om hjælp fra en, der tydeligvis ikke var det bedste sted rent følelsesmæssigt?

Jeg indvilligede alligevel, og jeg tog med dem ud og undervise. Missionærerne hjalp ikke alene de mennesker, de underviste, men de havde også en god indflydelse på mig.

Da en af ældsterne blev forflyttet, indså jeg, at mit liv var blevet bedre, efter jeg var begyndt at tilbringe tid sammen med missionærerne. Jeg havde meget til fælles med den næste

ældste, der kom til området, og jeg fortsatte med at tilbringe tid sammen med missionærerne. De opmuntrede, underviste og støttede mig. De hjalp mig til at få det bedre på svære dage. Trods sprogbarrieren og deres

stramme skema, gjorde missionærerne en indsats for at hjælpe mig. Missionærerne fik mig til at indse, at jeg ikke var alene. Vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, vågede over mig og hjalp mig igennem andre.

Da den nye ældste tog videre, takkede jeg ham, fordi han havde været et redskab i Herrens hænder til min redning. Jeg er taknemlig for, at han kom til lige den mission, for han var en velsignelse for mig.

Inden den tid nærrede jeg ikke det store ønske om at tjene på mission, men da jeg så disse missionærer, voksede mit ønske om at tjene. Jeg tager snart af sted på mission, og jeg håber, at jeg kan give alt, jeg har i mig, til Herren, ligesom de missionærer gjorde.

Jeg kan huske, at jeg følte mig ensom en aften og bad, inden det første missionærpar kom hjem til mig. Jeg bad af hele mit hjerte, om at Gud ville sende mig bare en ven, som kunne hjælpe og støtte mig. Herren besvarede min bøn på en uventet måde – ved at sende missionærerne. Jeg ved, at Jesus Kristus lever, og at missionærerne er hans tjenere. ■

Forfatteren bor i São Paulo i Brasilien.

UDSKYD DET IKKE

Hyrderne hørte budskabet og skyndte sig
hen for at finde Jesus. Det kan I også.

(se Luk 2:15-16)

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**
Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

SÅDAN KAN MAN VÆRE TÅLMODIG

At vente kan være svært. Det ved børn, og det gør voksne også. Vi lever i en verden med hurtig mad, chat, betalings-tv samt umiddelbare svar på de mest ligegyldige eller dybsindige spørgsmål. Vi kan ikke lide at vente. Nogle føler endda blodtrykket stige, når deres kø i supermarkedet bevæger sig langsommere end de andre.

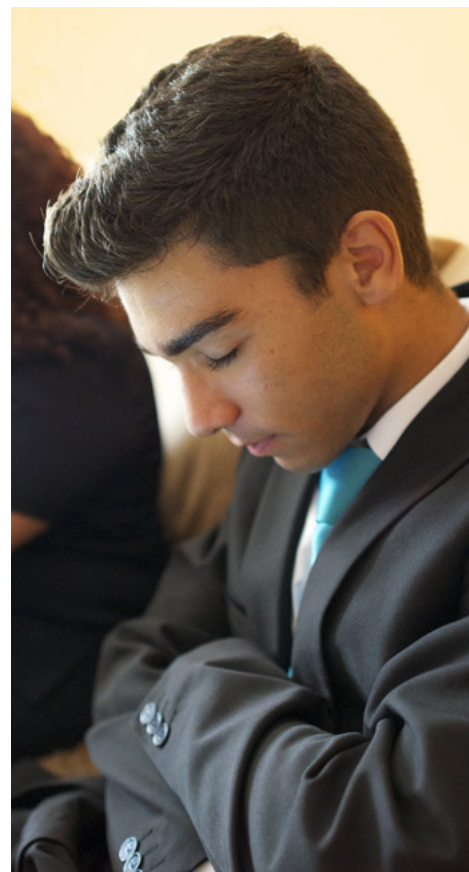
Tålmodighed -- **evnen til at sætte vore ønsker på pause i et stykke tid** – er en dyrebar og sjælden dyd. Vi vil have, hvad vi vil have, og vi vil have det nu. Derfor kan selve ideen om tålmodighed synes ubehagelig og til tider bitter.

Ikke desto mindre kan vi ikke behage Gud uden tålmodighed, vi kan ikke blive fuldkomne. Tålmodighed er i den grad en rensende proces, der højner forståelse, gør lykke dybere, målretter handling og giver håb om fred.

Tålmodighed er mere end blot at

vente. Tålmodighed er ikke passiv resignation, ej heller er det mangel på handling på grund af frygt. Tålmodighed betyder **aktivt at vente og udholde**. Det betyder at holde fast ved noget og gøre alt det, vi kan – arbejde, håbe og udøve tro og udholde genvordigheder med sjælsstyrke, selv når vores hjertes ønsker lade vente på sig. Tålmodighed er ikke blot at holde ud, det er **at holde godt ud!** Tålmodighed betyder at holde fast ved noget til enden. Det betyder at udsætte umiddelbar tilfredsstillelse til gengæld for fremtidige velsignelser. Det betyder at beherske vrede og holde uvenlige ord tilbage. Det betyder at modstå ondt, selv når det ser ud til at gøre andre rige.

Tålmodighed betyder at acceptere det, der ikke kan ændres, og møde det med mod, værdighed og tro. Det betyder at være villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det

tjenligt at pålægge [os], ligesom et barn underordner sig sin far (Mosi 3:19).

I sidste ende betyder tålmodighed at være **»fast og bestandig, og urokkelig i at holde Herrens befalinger«** (1 Ne 2:10) hver time af dagen, selv når det er svært at gøre det.

Arbejdet med tålmodighed kan koges ned til at holde befalingerne, stole på Gud vor himmelske Fader, tjene ham i sagtomdighed og med kristuslignende kærlighed, udøve tro og håb på Frelseren og aldrig give op. De lektier, vi lærer på grund af tålmodighed, udvikler vores karakter, løfter os og øger vores glæde. De hjælper os til at blive værdige præstedømebærere og vor Mester Jesu Kristi trofaste disciple. ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2010.

En anderledes jul

*Det ville blive svært ikke at skulle se mor,
men julen kunne stadig blive god.*

»Husk ham, når du forestiller dig julen i år«
(Children's Songbook, s. 50).

Julen nærmede sig, men Diego glædede sig ikke rigtig. Det var den første jul, efter hans forældre var blevet skilt. Og ingenting var det samme. Han og hans bror, Samuel, skulle ikke engang se mor i julen.

»Alt er anderledes,« sagde Diego til far.

»Det ved jeg.« Fars øjne var triste.

»Sommetider er ting nødt til at ændre sig, før det kan blive bedre.«

Han var stille et øjeblik, så smilede han. »Julen *bliver* anderledes i år, men det betyder ikke, at vi ikke kommer

til at hygge os. Men vi vil stadig fejre Frelserens fødsel.«

Diego nikkede. Det ville blive svært ikke at skulle se mor, men julen *kunne* stadig blive god, som far sagde. Diego ville gerne hjælpe med at gøre det til en god jul.

Han gik ind på sit værelse for at tænke. De havde sommetider lavet et familietjenesteprojekt i julen. Hvad kan de gøre i år?

Diego så sig om på sit værelse.

Han så en bil, han ikke legede med mere. Han tog den og drejede hjulene rundt. Den var stadig rigtig god. Måske kunne han og far og Samuel give noget legetøj væk til nogen,

Jane McBride Choate

Baseret på en sand historie

som ikke havde noget! Han fandt noget andet legetøj og lagde det i en pose med bilen.

Da Diego var færdig, tog han posen med ind på Samuels værelse. »Kan jeg hjælpe dig med at rydde op på dit værelse?« spurgte han. »Det er en overraskelse til far.«

Samuel så op fra en tegning, han var ved at lave. »Ja da!«

Drengene arbejdede sammen om at rydde op på Samuels værelse. Diego fortalte ham om sin plan. De fandt lidt legetøj, som Samuel ikke legede med mere og lagde det ned til det andet i posen.

Da de var færdige, gik de nedenunder. »Far,« sagde Diego, »vi har fundet noget legetøj, som vi ikke leger med mere. Kan vi give det til nogle børn, som ikke har noget legetøj?«

Far blev overrasket og glad. »Det er en god idé! Lad os tage hen til herberget for hjemløse i eftermiddag.«

Det var sjovt at være på besøg på herberget. Diego og Samuel legede med nogle børn, mens far talte med nogle voksne.

På vej hjem spurgte far, hvad de ellers kunne gøre for at gøre julen til noget særligt.

»Sidste jul lavede vi godter til naboerne,« sagde Diego.

»Det kan vi godt gøre,« sagde far. »Lad os købe ind til at bage småkager.«

Samuel syntes vældigt *godt* om tanken om småkager.

Drengene hjalp far med at finde ingredienserne i forretningen. Da de kom hjem, lavede de dejen og

trykkede stjerner og træer ud af den. Diego og Samuel kom gul og grøn glasur på småkagerne. Så gik de rundt til naboerne med en lille pose småkager.

Da dagen var ovre, var Diego træt, men glad. Han og Samuel og far havde lavet ting sammen som familie og havde hjulpet andre. Far havde ret. Denne jul var anderledes, men den var stadig god. ■

Forfatteren boede i Colorado i USA.

VÆR ET EKSEMPEL

Min far kommer ikke i kirke, men jeg prøver på at holde buddene, når jeg er hjemme hos ham og være et godt eksempel på at efterleve Jesu Kristi evangelium.

Dashel P. er 6 år og fra Colorado i USA

VELSIGNELSER fra BLESSY

Jeg bor i Indien med min familie.
Jeg skal planlægge en særlig juleaktivitet
på min skole og fortælle mine
venner om evangeliet.

1

UNGE MISSIONÆRER

Min primarylærere har lært os, at vi skal være missionærer. Sommetider inviterer jeg mine venner med i kirke. De siger for det meste nej, så jeg tænkte, at jeg måske var for ung til at være missionær.

HEJ!
Jeg hedder
Blessy.

2

EN FAMILIEUDFORDRING

Men ved en familieaften opfordrede min far hele vores familie til at invitere en med i kirke hver måned. Jeg ville gerne gøre det, men det var svært. Jeg bad min far om hjælp. Han sagde, at jeg kunne bede. Det gjorde jeg så.

3

IDEEN

Den næste dag i skolen spurgte inspektøren efter forslag til en juleaktivitet for hele skolen. Jeg havde en god idé. Jeg fortalte hende, at alle børnene i primaryalderen kunne komme på besøg i min kirke. Hun ringede til mine forældre, og de talte med biskoppen om at planlægge den aktivitet. Vores primarylærere og missionærerne hjalp også til.

4

EN SPÆNDENDE DAG

Snart oprandt dagen. Jeg var både nervøs og spændt på samme tid. Da far fulgte mig i skole, så jeg, at alle var der og klar til at komme af sted. Der kom næsten 500 elever og lærere!

5

SAMMEN I KIRKEN

I kirken så vi en video om Jesu Kristi fødsel. De unge voksne og missionærerne sang julesange. Biskoppen og min far holdt tale om, hvordan Jesus elsker børn og om at elske hinanden. Jeg holdt tale om julen. Alle havde en god tid. Min skoleinspektør og lærer stillede endda spørgsmål til missionærerne.

BLESSYS RÅD OM AT VÆRE STANDHAFTIG

- Bed om hjælp.
- Inviter folk med i kirke, selv om du tænker, de siger nej tak.
- Husk, at vor himmelske Fader vil hjælpe jer.

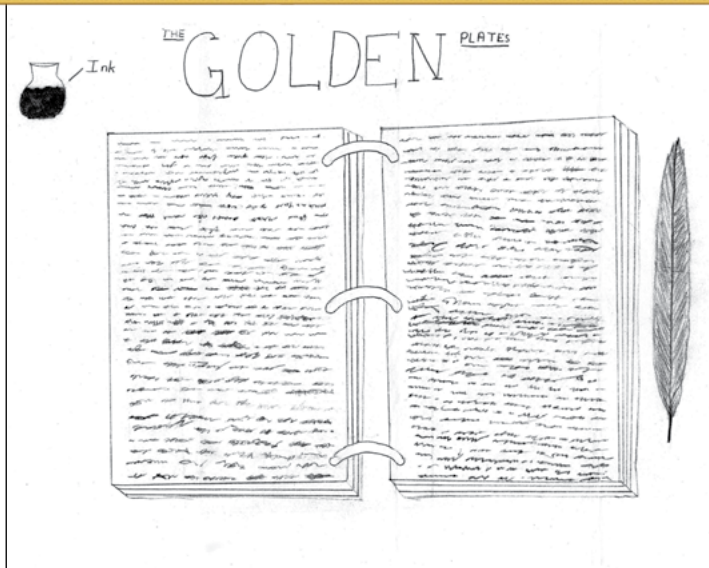
Moronis løfte

Efter Moronis far, Mormon, døde, skrev han på guldpladerne. Han skrev om præstedømmet, nadveren og dåb. Han opfordrede os til at læse Mormons Bog og bede vor himmelske Fader om at få at vide, om den er sand. Hvis vi beder og lytter efter svaret, vil Helligånden fortælle os, at den er sand. Moroni gravede pladerne ned i jorden for at bevare dem.

Jeg har læst i mine skrifter hver dag sammen med min far. Det hjælper mig med at få et vidnesbyrd. Jeg vil ikke give op.

Spencer P. er 10 år og fra Wisconsin i USA

»Guldpladerne« af Jacob D. på 11 år fra Nova Scotia i Canada

Klip, fold og gem dette udfordringskort!

Jeg kan tage imod opfordringen!

- ☐ Lær Moroni 10:5 udenad.
- ☐ Følg Moronis opfordring! Bed om at Helligånden vil hjælpe jer til at vide, at Mormons Bog er sand.
- ☐ Gå ind på scripturestories.lds.org for at se videoerne 53-54 om beretninger i Mormons Bog.
- ☐ Jeg udfordrer mig selv til at ...

Denne måneds skriftsteder

Når I har læst et skriftsted, kan I farve de tilsvarende nummererede områder på julebilledet!

- 1 1 Nefi 11:14-28
- 2 2 Nefi 19:6
- 3 Mosija 15:1-4
- 4 Alma 5:48
- 5 3 Nefi 9:15
- 6 Matthæus 1:19-25
- 7 Matthæus 2:7-11
- 8 Lukas 1:27-31

Forestil jer en stald

Da Maria og Josef rejste til Betlehem, kunne de ikke finde andre steder at overnatte end i end i en stald med dyr. Jesus Kristus blev født i en stald og lagt i en krybbe. Hyrder og de vise mænd fulgte en stjerne for at finde Jesus. Nefitterne så også denne stjerne og vidste, at Jesus var blevet født. Vi fejrer jul for at mindes hans fødsel. ■

Ældste
Dale G. Renlund
De Tolv Apostles
Kvorum

Hvordan kan jeg føle mig nær på Frelseren?

Vi kan forestille os stalden,
hvor Kristus blev født.

Vi kan huske ham,
når vi tager nadveren.

Vi kan minde, hvordan
han led for os, så vi
kan blive tilgivet.

Vi kan vide, at Frelseren
altid er nær os.

*Fra »Så jeg ... kunne drage alle mennesker
til mig«, Liahona, maj 2016, s. 39-42.*

Kort med særlige vidner

Brug disse kort til at lære mere om Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. I kan også kopiere kortene og lave et spil. I kan udskrive kopier fra liahona.lds.org.

Præsident Russell M. Nelson <i>De Tolv Apostles Kvorum</i> • Var hjertekirurg • Var læge i den amerikanske hær i Korea og Japan • Har 10 børn, ni piger og en dreng 	Præsident Dieter F. Uchtdorf <i>Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab</i> • Flygtede med sin familie til Vesttyskland • Var pilot • Kan godt lide at stå på ski med sine børn og børnebørn 	Præsident Henry B. Eyring <i>Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab</i> • Spillede basketball i high school • Lærte fysik af sin far på en tavle i kælderens • Var rektor for Ricks College, det der nu er BYU-Idaho 	Præsident Thomas S. Monson <i>Den 16. præsident for Jesu Kristi Kirke af Stedse Doges Hellige</i> • Blev i en alder af 22 år kaldet som biskop i en menighed med mange enker • Arbejdede med at udgive og trykke aviser • Var missionspræsident i Canada
Ældste Jeffrey R. Holland <i>De Tolv Apostles Kvorum</i> • Var missionærkammerat med ældste Cook i England • Arbejdede for Kirkens Uddannelsessystem • Var rektor på Brigham Young University 	Ældste Robert D. Hales <i>De Tolv Apostles Kvorum</i> • Er opvokset i New York • Var kaster på skolens baseballhold • Var jagerpilot i det amerikanske luftvåben 	Ældste M. Russell Ballard <i>De Tolv Apostles Kvorum</i> • Fik øgenavnet »biskoppen« i college på grund af sine høje standarder • Var bilforhandler • Opfordrer medlemmerne til at være missionærer 	Ældste Dallin H. Oaks <i>De Tolv Apostles Kvorum</i> • Hans første job var at gøre rent et sted, hvor de reparerede radioer • Blev advokat og højesteretsdommer i Utah • Var rektor på Brigham Young University

Læs mere om
profeterne og
apostlene på

**lds.org/prophets
-and-apostles/
what-are-prophets**

Ældste
Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

- Voksende op på en gård med malkøkvæg i Idaho
- Tjente som missionsær og missionspræsident i Frankrig
- Var med til at lancere Mormon.org

Ældste
D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

- Da han var barn, bogte han brød til sin familie
- Var med i festsplillet ved Cumorahøjen som teenager
- Var på mission i Argentina, hvor ældste Scott var hans missionspræsident

Ældste
Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

- Fik et vidnesbyrd, da han bad sammen med sin storebror
- Var formand for eleverrådet i junior high, hvor hans kommende hustru, Mary, var næstformand
- Har tjent som kirkeleder i Filippinerne og på Stillehavssøerne

Ældste
David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

- Var quarterback på sin high schools footballhold
- Da han havde været på mission, døbte han sin far, så han blev medlem af Kirken
- Var rektor for Ricks College, det der nu er BYU-Idaho

Ældste
Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

- Hans mellemnavn, Gunnar, betyder tapper soldat
- Flyttede til Sverige, da han var teenager
- Har arbejdet som hjertelæge

Ældste
Gary E. Stevenson
De Tolv Apostles Kvorum

- Tjente som missionsær og missionspræsident i Japan
- Startede en virksomhed, der lavede sportsudstyr
- Har tjent som Kirkens biskop

Ældste
Ronald A. Rasband
De Tolv Apostles Kvorum

- Var missionspræsident i New York City
- Har et motto: »Det er mennesker, der betyder mest«
- Indviede den første af Kirkens bygninger i Tjekkiet

VORES SIDE

Af Daniela M. som er 9 år og fra Cortés i Honduras

»Et barn er os født«, af Sophia M., som er 7 år og fra Cortés i Honduras

Af Lohan B., som er 9 år og fra São Paulo i Brasilien

Paola lytter til en cd med primary-sange hver dag, og hun har lært en masse sange. Hun kan rigtig godt lide »Følg Guds profeter.« Hun kan også godt lide at læse Historier fra Mormons Bog sammen med sin mor. Det er ikke så længe siden, at hun var på besøg hos nogle slægtninge, hvor hun fortalte dem historien om Ammon og lamanitterne.

Paola L. er 3 år og fra Mexico

Primarybørn i Rom i Italien laver et juletræ med deres hjælpende hænder.

Moronis specielle løfte

Mormon havde en søn, der hed Moroni. Da Mormon døde, skrev Moroni på guldpladerne.

Moroni nedskrev nadverbønnerne. Han skrev, at alt godt kommer fra Gud.

Moroni skrev, at Jesus elsker alle børn. Han sagde, at vi kan bede om at få kærlighed i hjertet.

Moroni kom med et specielt løfte. Han skrev, at hvis vi læser Mormons Bog og spørger Gud, vil Helligånden fortælle os, om den er sand. Derefter gravede Moroni pladerne ned i Cumorahøjen for at bevare dem.

Mange år senere besøgte Moroni jorden som engel. Han viste Joseph Smith, hvor guldpladerne lå. Gud velsignede Joseph med kraft til at oversætte ordene på pladerne. I dag kan vi læse Moronis ord i Mormons Bog! ■

Jeg elsker min familie

Ældste
Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

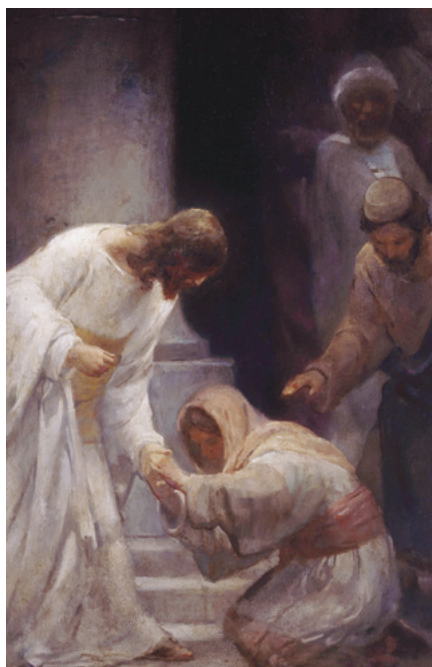
GUDES SANDE VÆSEN

Jesus Kristus var den fuldkomne manifestation af en fuldkommen Faders omsorg.

Efter at generationer af profeter havde forsøgt at undervise den menneskelige familie i Guds vilje og handlemåde, sædvanligvis med lidet succes, sendte Gud – som en sidste indsats – sin Enbårne og fuldkomne Søn, skabt i hans lignelse og billede, hertil for at leve og tjene blandt dødelige i hverdagens hårde liv – for at få os til at kende ham.

At komme til jorden med et sådant ansvar, at stå i Elohims sted – at tale som han ville tale, dømme og tjene, elske og advare, være overbærende og tilgivende, som han ville være – er en pligt af så svimlende proportioner, at I og jeg ikke kan forstå det. Men med den loyalitet og beslutsomhed, som er karakteristisk for et guddommeligt barn, kunne Jesus forstå det, og det gjorde han. Da så pris og ære begyndte at komme, gav han ydmygt sin Fader al æren.

»Faderen ... gør sine gerninger,« sagde han oprigtigt. »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han

ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen« (Joh 14:10; Joh 5:19). Ved en anden lejlighed sagde han: »Jeg siger, hvad jeg har set hos Faderen« (Joh 8:38) ...

»Nogle i dagens verden har desværre en sørgelig misopfattelse af [Gud, vor evige Fader]. Blandt disse er der en tendens til at føle sig langt fra Faderen, endog fremmedgjort fra ham, hvis de overhovedet tror på ham. På grund af en fejltolkning (og helt sikkert i visse tilfælde en fejloversættelse) af Bibelen ser disse Gud Faderen og Jesus Kristus, hans Søn, som handlende meget forskelligt, og

dette på trods af det faktum, at Guds Søn både i Det Gamle og Det Nye Testamente er den samme og handler, som han altid gør under Faderens ledelse, som selv er den samme »i går, i dag og for evigt.«¹

Ved at give de sultne mad, helbrede de syge, tale imod hykleri, bede om tro – var det Kristus, der viste os Faderens vej, han som er »barmhjertig og gavmild, er langsom til vrede, er langmodig og fuld af godhed.«² I sit liv og især ved sin død erklærede Kristus: »Dette er *Guds* barmhjertighed, jeg viser jer, såvel som det er min egen.« I den fuldkomne Søns tilkendegivelse af den fuldkomne Faders kærlighed i deres fælles lidelse og sorg for de synder og sorger, resten af os var årsag til, ser vi den endelige betydning af erklæringen: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham« (Joh 3:16-17). ■

Fra »Guds storhed«, Liahona, nov. 2003, s. 70-73.

NOTER

1. Se fx 1 Ne 10:18; 2 Ne 27:23; Moro 10:19; L&P 20:12.
2. *Lectures on Faith*, 1985, s. 42.

INDBLIK

Familier: Et celestialt mønster

»Formålet med familien er ikke blot at få tingene til at glide nemmere her på jorden for derpå at blive smidt væk, når vi kommer til himlen. De er tværtimod himlens orden. De er et ekko af et celestialt mønster og en efterligning af Guds evige familie.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Til ære for dem, der værner«, *Liahona*, maj 2016, s. 77.

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Tro, håb og næstekærlighed:

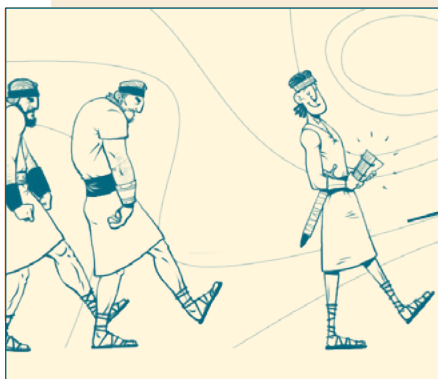
Sammentvundne dyder

s.44

Vi stabler ikke tro, håb og kærlighed oven på hinanden som byggeklodser – disse vigtige dyder må sammenflettes i vores liv, hvis vi vil være sande tilhængere af Frelseren.

FOR DE UNGE

VÆR EN **RIGTIG** HELT

s.52

Forestil jer lige et øjeblik, at profeterne i fordums dage ikke havde været så lydige, som de vitterlig var. Vi kan prise os lykkelige for, at de ikke lænede sig tilbage, men at de – som sande helte – greb til handling. Det kan I også.

FOR BØRN

s.64

En anderledes jul

Diego vidste, at jul uden mor ikke ville være det samme, men så fik han en ide til at gøre julen bedre for andre!

